

12te Aarg.

1881.

21de Bind.

For Hjemmet.

Et Tidsskrift

for

nyttig og underholdende Læsning.

Udgivet af N. Thronsen.

15de April — 7de Hefte.

Decorah, Iowa.

Paa Udgiverens Forlag.

Trykt i den Norske Synodes Bogtrykkeri.

Entered at the Post-Office at Decorah as 2nd class matter.

„For Hjemmet“

et Tidsskrift for nyttig og underholdende Læsning.

Det indeholder et afvejelende og omhyggelig udvalgt Læsestof, bestaaende af historiske Skildringer, Efterretninger om Opfindelser og Opdagelser, Missionsberetninger, Reisebeskrivelser, Skildringer af Lande og Folk, Dyre- og Planteliv samt **Fortællinger, Digte, Gaader og Blandinger.**

Det udkommer med to Aar i Omflag to Gange om Maaneden (15de og 30te) og koster \$2.00 (til Norge og Danmark \$2.25) om Aaret i Forstud. Dermed er ogsaa Portoen betalt. Klubber paa 6 betalte Exemplarer faa det 7de frit. Penge sendes helst i Money Orders, Drafts (helst paa Chicago) eller Registered Letters, da Posterne ikke overalt ere sikre. Nye Subskribenter behage at melde sig snarest muligt.

Adresse: N. Thronsdjen, Drawer 14, Decorah, Iowa.

Vil man benytte anden Mands Hjælp til at indsende Penge, da se til, at Vedkommende er paa lidelig.

7 forudbetalte Exemplarer sendes 1 Aar for \$12.00.

Ældre Bind af „For Hjemmet“, se sidste Side.

M. S. Gassel har et fuldstændigt Oplag af gode Grocerivarer, fra norsk Torst til fransk Sultetoi. Godt Udvalg af Stentoi, Glasvarer og Lamper — Cigarer, Tobak og Piber — Kolonialvarer, Specerier, preserveret Frugt og Fisk, Fedevarer, Fiskevarer og Trævarer, samt Mel og Kreaturfoder; Alt til Dagens billigste Priser.

Decorah, Iowa.

Indhold af 18de Bind (1879 II.) af „For Hjemmet“.

„Kun dagligdags er al din Dømt“. — Hugenotterne som Galeislaver. — Japaneferne. — Den gamle Thepotte. — Brev til Lagard fra en tyrkisk Kadi. — Sokrates's Fængsel og Død. — Strøtanter. — Føderne i Konstantinopel. — Gaader og Oplosninger. — Blandinger. — Pater Clemens. — Vuggefang. — Gustav Vasas Historie. — Prinds Louis Napoleon falden. — Møllen og Bækkene. — Fordklodens Indre. — Giv Gud Eren. — Til Ungdommen. — Smaa historiske Notitser. — Den gamle Mand og Præsten. — Læsefrugter. — Ved det døde Hav. — Hvad hedte den harmhertige Samaritan? — Sønnen i rette Tid. — Washingtons Maximer. — Rimbreve fra navnfundige Mænd. — Insekternes Muskelstyrke. — Verdenspostvæsenet. — Benedetto Marcelli. — Fra Madagaskar. — Til Belysning af en Anekdote, som fortælles om Pascal. — Mærkelige Tal. — Evang. luthersk Folkekalender, anme!dt. — Til Professor M. J. Monrad. — John Maynard.

Bindet bestaar af 12 Hefter, 356 Sider, samt Titelblad og Register og sendes portofrit for \$1.00.

N. Thronsdjen,

Dr. 14, Decorah, Iowa.

For Hjemmet.

Et Tidsskrift for nyttig og underholdende Læsning.

12te Aarg.

15de April 1881.

7de Hefte.

Sidsel.

(En Skitse af Forfatterinden til „En ung Piges Historie“).

„Bliv saadan ved“, sagde Skolemester, idet han nikkede bifaldende med sit graa Hoved og slog mig venstabeligt paa Skulderen med Pegefingeren, „bliv bare saadan ved, Sidsel. Vent lidt, det kunde dog være, jeg havde et Æble.“

Med det store røde Æble, der som Fliksbelønning havde dobbelt Værd, i Kommen løb jeg springende hjem. Tre Gange i et Aar havde vor gamle Lærer sagt sit: „Bliv saadan ved“, til mig, og hver Gang havde det ansporet min Flikt til det Yderste. Jeg var saa let, saa lykkelig. Alt var saa fornøieligt. Dagen i Forveien havde vi faaet Brev fra Broder Erik, der var paa sin første Soreise. Han havde det rigtig godt, skrev han, og kunde nu klatre helt op i Masten, som den Bedste; vi skulde blot se, hvor stor han var, selv Moder vilde ikke kunne kjende ham.

Der laa det lille Hus med Mostaget; de smaa Ruder blinkede og skinnede i den nedgaaende Sol, som om der var Fjeld i dem. Hvor jeg ser det for mig med de to hvide Murpiber og de to røde Døre paa Midten. Til Høire, hvor Binduerne vare saa dunkle og smugede, boede Maren Bævers; til Venstre var mit

Hjem. En blomstrende Gyldenlak, en Geranium, en Krusemynte og et rødmosset lokket Barneansigt tittede ud derfra.

„Nor, der er Sidsel!“ det lød som et Glædesfrig; et Dieblif derefter rokkede en lille Toaars hen imod mig med udbredte Arme.

Fra den aabne Dør trængte en deilig stegt Duft ud; jeg mærkede ret, hvor sulten jeg var, da den slog mig imøde. Moder stod ved Skorstenen og stegte Klæst; hun saa op og nikkede venligt hen til mig. Det var en middelsköt Kone med et blidt og vakkert Ansigt; der var noget Sagtmodigt og Stilsfærdigt i hendes hele Væsen, en underlig Fred, selv i den iltfærdigste Skynding. Man følte sig saa tryk hos hende; hun forstod saa godt at jævne og stille tilfreds, tage Belymringerne fra andre og lægge dem hen, eller selv høre dem i Taalmodighed.

Moder saa net og tæffelig ud ved sin Gjærning. Den lille Hue sluttede fast om det blanke Haar; det store tærnedes Bomuldsforklæde var skinnende rent, Kjolen hel og ordentlig med pene Rapper og Stopninger.

„Na, jeg er saa fulter ! giv mig en Potet Mor, en rigtig stor en“.

Med Anne Grethe paa Skjodet sad jeg paa Dørtrinet, strællede den kjæmpestore Potet og skar den i smaa bitte Stykker paa en Vertallerken. Jeg pustede, og Vinden tog i Røgen og førte den bort, medens Barnet greb efter den indbydende Ret og brændte de smaa Fingre. Hvor jeg husker alle disse Ubethdeligheder, som om det var steet igaar, og hvor jeg ser det Hele : Solens sidste Straaler, der spillede saa smukt mellem Granstammerne i det lille Anlæg ligeoverfor os, Ratten, der sad sammenkrøben paa det røde Led, beredt til Spring, med sit aarvaagne Nie stivt fæstet paa Dfferet, en stakkels liden Fugl. „Nei, dengang skal du narres, Mis“, jeg for op og jog den bort.

Blot Fader snart vilde komme, idag varede det ogsaa saa længe.

Fader var Veimand og kom først hjem henad Aften ; derfor spiste vi saa sent. „Vi spise med de Store“, sagde han leende. Men var det ikke ham, der kom, langt, langt borte ? jo, jeg kunde skjelne det blanke Skilt paa Hatten.

„Nu kan du godt rette an, Mor, jeg kan se ham“. Flæsket blev sat tilside og Saltet rørt i Vandgrøden. Det varede dog temmelig længe, før han kom, og det var ikke med de sædvanlige raske Skridt, nei, det lød tungt og slæbende. Moder og jeg mærkede det Begge, og saa forstrækkede paa hinanden.

„Godaften. Fens, der er da ikke Noget iveien ?“ spurgte hun tøvende.

Han satte Bærktoiet fra sig og tog Plads ; derpaa brød det pludselig ud :

„Na, hvordan skal det gaa, det er mit Nie !“ Han boiede Hovedet ned paa Armen, der laa paa Bordet, og stønnede.

„Na, Far, det maa du ikke, maaste er

det ikke saa slemt, som du tror. Var det en Sten ?“

„Ja“.

„Løb, Sidjel, det Bedste du kan, til Doktoren, løb, Varn“.

Forsærdet og fortunlet sloi jeg bort som en Pil. Folk i Landsbhen raabte til mig, men jeg rystede blot paa Hovedet og styrkede videre. Først udenfor Laagen til Doktorens lille Landsted standsede jeg. Alle Vinduerne vare oplyste ; muntre Stemmer blandede med Klirren af Glas lød ud til mig.

„Du maa vente lidt, du“, sagde Stuepigen, „de ere endnu ved Bordet. Det er et Afstedsgilde for Generalkrigskommissærens ; de have solgt Elleborg, ved du vel, og reise nu til Kjøbenhavn. Nei, jeg tør virkelig ikke forstyrre Doktoren, men du skal ikke være bange, for de ere ved Kransekagen, og saa varer det aldrig længe“.

Men for mig varede det længe, meget for længe. Endelig blev Stolene stude tilbage ; lidt efter aabnedes Døren til Entreen, og to Damer kom tilsynne. Den ene var Bærtinden, den anden Generalkommissærens unge Kone. Jeg blev ganske lettet, da jeg saa hende ; hun var altid saa venlig og god imod mig, kaldte mig tidt ind i sin Have, gav mig Frugt og Blomster og viste mig Billedbøger. I det hun gif forbi, streifede hendes sorte Silkefjole mig ; hun saa ned og standsede.

„Men er det ikke min egen lille Pige ? jo vist er det Sidjel. — Se, Fru Lund, ligner hun ikke vor tabte Julie ?“

„Julie var smukkere“, indvøndte Fru Lund, „men der er uregtelig Noget ved Munden og Dinene, som minder“.

„Ja, i hoi Grad. — Du er saa bleg, du Lille, du ser saa daarlig ud, er du syg ?“

Medens jeg fortalte den sørgelige Tildragelse, saa hun opmærksomt paa

mig med sine store, mørke Dine. Hvor bedrøvet jeg var, slog deres Udtryk mig dog; det var ikke deltagende, snarere taktfuld, som om hun overveiede Noget.

„Hvor mange Søskende ere J?“

„Tre“.

„Og din Fader er Veiarbejder? Hun klappede min Kind og saa underlig tilfredsstillt ud.

Doktoren kom nu i sin tykke Overfrakke; han eftersaa et Etui med Instruementer, puttede det i Lommen og satte Hatten paa.

„Saadan er en Læges Liv“, sagde han, idet han hævdede Skuldrene.

„Bliv nu ikke for længe borte, kjære Lund“.

„Jkke længere end høist nødvendigt, det kan du være vis paa. Og maa jeg saa, paa det Indstændigste, frabede mig kold Kaffe“.

Han lo muntert.

O, hvor han brød sig lidet om os, og han kjendte os jo dog! Trinene vare saa rolige og regelmæssige, det ene akkurat som det andet.

„Naa, naa, du Smaa, styrk ikke saaledes afsted, jeg skulde dog vel være med. Hvad er det ogsaa for en Maner“, tilføjede han skjemtende, „at bo saa langt fra alle andre skikkelige Mennesker. — Ah, der er Huset endelig; Taagen er saa tyk, at man ikke kan se tre Skridt for sig“.

Moder holdt Lampen, medens Doktoren undersøgte Diet.

„En stor Splint“, sagde han, „det laader til, at den er trængt ordentlig ind, men vi skulle dog nok saa den ud igjen. Hvem kan holde Hovedet? tør De, lille Mor?“

„D, ja, med Guds Hjælp skal jeg staa ganske rolig og holde fast.“

Moder var dødbleg, men saa dog fat-

tet, næsten stærk ud, idet hun lagde Faders Hoved op til sit Bryst.

„Men Børnene maa først afveien“, befalede Lægen.

„Det er ogsaa sandt. Jo, Sidsel, det kan ikke være andet, du maa passe paa den Lille. Staffels lille Lam græder allerede, fordi Moder har glemt hende med Maden. Her er lidt Brød og Mælk i en Staal, bliv saa inde hos Marer, til jeg kalder“.

Det var en stræffelig Time! Luften var saa kvalm og indespærret i Marens lille Stue, Taalpraasen osede, Marens stoppede Strømper og fortalte, medens hun rystede paa Hovedet og vendte det Hvide i Diet ud paa en ulysespaende Maade, den ene Historie rædsommere end den anden om lignende Uheld. Snart var det gaaet til Hjernen, og Forstanden havde taget Skade, snart var Synet gaaet tabt, snart var det endt med Døden. I Begyndelsen græd lille Søster, men da hun var bleven mæt og havde faaet en Vindepind og en gammel Dragt at lege med, lo hun, og det var næsten endnu værre. — Marens tolvaars Datter — sad med Lærebogen foran sig, men Dret var hele Tiden vendt mod vor Leilighed, som om hun lyttede. Hvor det pinte mig! Hørte hun Noget? Hvad mon hun hørte? o, hvor længe skulde det ogsaa vare!

Omfigder kaldte Moder paa os; den blotte Lyd af hendes Stemme havde noget Beroligende.

„Det Værste er nu overstaet“, sagde hun, „men J maa være meget stille“.

Fader laa bleg og forbundet i Sengen; han saa saa forandret ud, saa underlig fremmed. En Tid laa han uden at røre sig, derpaa sulkede han tungt og dybt.

„Er det nu slemt igjen, Far?“

Moder hvædede sig over ham.

„Na, nei, det er ikke det“.

„Det har jo seet fort ud for os ogsaa før, har det ikke?“

En mistroelig Rysten paa Hovedet var det eneste Svar. Moder klappede hjærtligt hans Haand:

„Vorherre slipper ikke, naar vi bare selv holde fast“.

„Ja, saadan er nu du, Mor, du kan“, Lød det forknyst, men sagtnodigt. „Jeg er dog glad“, sagde han lidt efter, „at vi har Penge til Husleien“.

„Og saa de Tredive i Sparekassen“.

„Dine Tredive!“

„Ja, Gud ste Tak for de Penge. Dengang Anne Grethe var født, og jeg laa syg og næsten droges med Døden, tænkte jeg, de skulde være til at faa mig i Jorden for, og saa gjorde Herren mig dog saa raff igjen“.

„Na, ja, dengang, det var forstrækkeligt, det var endnu værre; en Nat især. Du laa, som om der ikke var Liv i dig, og jeg saa paa den usle Staffel i Buggen og de andre Staffler, og saa syntes jeg, det var bedst, om Vorherre vilde gjemme os Alle; jeg dueede til Jngenting af bare Sorg. Det var to Aar siden, just nys; jeg har ikke tænkt paa det længe; naar man har det godt, gaar man og glemmer“.

Fader trak Veiret lettet, Tanken paa de overstaade Lidelser havde noget Trøstende.

„Nu maa du spise en liden Bid, Jens, aa jo, prøv paa det, for min Skyld“.

Fader nød en Mundfuld Flæsk og drak lidt M.

„Stamme sig, store Pige“, sagde han hjærtligt til mig, „sitten et Ansigt vi sætter op. Se paa Mor, hun har rigtig nok et anderledes Mod“.

Næste Dag erklærede Lægen, at Tilstanden var over Forventning; en Smule

Taalmodighed, saa kunde Fader komme op.

Moder blev længe borte, efter at have fulgt Doktoren ud. Til sidst opsogte jeg hende i Kjøkkenet; hun stod ved Storstenen og græd bitterligt.

„Na, Mor, hvad sagde han? saa er det dog værre“.

„Vist ikke nei, det er kun mig, der er en Løsse; nu er det ogsaa over, gaa ind, Barn“.

„Hvad sagde han?“ spurgte jeg igjen.

„At der ingen Fare var; igaar havde han frygtet Alt, men nu skulde Fader nok komme sig. Men Diet — Diet mister han jo. Al, han havde saadanne velsignede Dine, han saa saa lige med dem, saa lyst og ærligt. — Tys, tys, Barn, vi tør jo ikke klage; man burde jo takke for, at der er Fremgang. Gaa du nu ind, saa kommer jeg strax“.

Et Dieblik efter kom hun ogsaa og satte sig stille ved Sengen med sin Strikkestrompe; der var et fortroingsfuldt Udtryk i det hjærtige Ansigt.

Fader kastede sig uroligt frem og tilbage:

„Saadan en Herre har godt ved at tale om Taalmodighed; for en anden En, der maa slide haardere, falder den sværrere. Være jeg kunde bestille Vidt, find paa Noget, Mor. — Det Barn græder da ogsaa altfor meget; er du syg, Anne Grethe? — Hør, Sidsel, hæng Noget for Vinduet; Maren Wevers Ansigt stod lige paa Ruden. Jeg sagde før, at hun ikke maatte komme ind, og saa vil Kjællingen alligevel vide, hvordan jeg ser ud. Er det Et Kloffen slaar? Ikke mere, og jeg troede snart, vi havde Aften“.

Henad Mørkningen bankede det paa Døren, og Skolelæreren traadte ind.

„Godaften, Godaften“, sagde han med en usædvanlig høitidelig Mine, „det var

jo en sørgelig Historie, hvordan staar det egentlig til?"

„Na jo, det gaar dog saa nogenlunde; det var snilt af Jer at se til mig. Smerthen kan jeg nok bære nu, det er værre med Tanterne“.

„Begrubeligt; det er ingen Spøg for en Familiefader, Gud hjælpe os! — Jeg kommer ellers med uventede Tiden-der til Jer, Godtsfolk, ja det angaar egentlig vor Sidsel“.

„Sidsel!“

„Netop Sidsel. Fruen paa Elleborg har længe haft et godt Nie til Pigen, vide I jo nok, og da hun hørte om denne Jammer, saa tænkte hun, det var bedst for alle Parter, om hun tog hende til sig. Ganste som eget Barn, sagde Fruen udtryffeligt, og jeg mener, det er et godt Tilbud“.

Der blev en liden Pause; Fader brød den: „Vel er det et godt Tilbud, men for den arme Moder er det to Sorger, istedetfor en“.

„Marie er en brav Kone“, sagde Skolemesteren, jeg har jo kjendt hende, fra hun ikke var større end den Mindste der, hun vil vist ikke staa sit Barns Lykke iveien“. „Vist ikke nei, men det kom saadan uventet paa mig“.

„Vist gjorde det, men I vil snart besinde Jer. Hvad er det egentlig? om en tre, fire Aar skulde Pigebarnet jo dog ud for at tjene. Hun har et godt Hoved, den Smaa, og er den netteste og flinkste af alle mine Piger; jeg har tidt tænkt, og ogsaa sagt, at hun passede til Noget, og her vil ikke blive sparet paa hende, det er sikkert nok“.

„Det er jo gode Folk?“ spurgte Moder forknøt.

„Om det er! rigtig hæderlige, agtbare, anseede Folk“.

„Det har jeg ogsaa altid hørt. Al, hvor jeg dog har haft ondt af den unge

Fru, naar jeg mødte hende i den prægtige Vogn, med den sorte Kjøle og det stakkels forgrædte Ansigt. Hver Formiddag førte hun til Kirkegaarden, og altid havde hun Blomster paa Skjødets til Graven, men hvad kan alt Saadant hjælpe? Naar jeg saa paa mine velsignede Børn, tænkte jeg, at hun i al sin Herlighed var fattig mod mig, og saa vil Vor Herre vel nu, at jeg skal dele med hende. Na, Sidsel dog, der er jo Sengen, som vil tvinge dig!“

„Tvinge, bevares nei, kom hen til mig og lad os tales ved; vi ere jo gamle Venner, vi To“.

Han traf mig ud i Kjøkkenet og begyndte saa sine Dvertalelser. Den gamle Mand kjendte Barnehjertet noie og sandt med sikker Haand de Strengte, der gave mest Gjenklang. O, hvor han trængte haardt ind, nu skulde det kjendes, om min Kjærlighed til Moder var ægte, om jeg kunde ofre Noget for hendes Skyld. Fremtiden viste han i straalende Perspektiv; engang skulde jeg vende tilbage rig og lykkelig, og blive en Belgjørerinde for min Familie.

„Vidste jeg ikke nok, at hun var et godt Barn, der lod sig tale tilrette. — Hør nu blot Et, Jens Erikken: naar Fru Svane forpligter sig til at beholde Sidsel, maa I jo ogsaa forpligte Jer til ikke at forlange hende tilbage, ikke sandt, det er en Selvfølge“. Han standfede et Dieblis, pudjede sin Næse, og begyndte saa igjen med lidt Anstrengelse: „Det er, som jeg sagde før, en rigtig hæderlig, velstaaende Familie, og da Fruen hørte om Jer Ulykke, gav hun mig 100 Daler til Jer“.

Fader rettede sig op i Sengen og saa stivt paa Skolelæreren med sit ene Nie.

„Hører det om Pengene, og det, at vi ikke tør forlange hende tilbage, sammen? Na, I svarer ikke“, han slog haardt mod

Sengekanten med den knyttede Haand, „h, skam Jer, Skolemester, at ville gaa et saadant Grinde og løfte en fattig Mand til at sælge sit Barn!“

„Sælge? Naa, naa, hvem taler om at sælge? Men jeg vil ikke gaa ivret med Jer; Sygdom og Smerter kunne nok gjøre en Mand bitter og ophidsset; her er jo kun Tale om at afstaa.“

„Det er bedst at kalde enhver Ting ved sit rette Navn; ikke en Skilling vil jeg have af de Syndepeng. Jeg overlader dem mit Barn for hendes egen Skyld, men er hun ikke fornøiet, maa hun komme tilbage, hvad Dag det skal være, og vi ville dele vor sidste Skorpe med hende.“

„Naa, naa, som J vil, sjønt det er uskønt; Meningen var god. Saa er det altsaa afgjort.“

„J Guds Navn, da;“ Mor lagde sin Haand paa mit Hoved; derpaa spurgte hun jagte: „Naar mon jeg kan faa Fruen i Tale? der er jo nu saa meget at sige hende.“

„Det kan ikke lade sig gjøre, bedste Ven, Herfstabet reiser allerede iasten til Kjøbstaden. Fruen sagde, at hun vilde holde udenfor Skolen og faa Besked. Helst havde hun taget Barnet med, men det mente jeg nok kunde ikke nytte, og saa tillod hun, at Sidsel maatte følge efter med Løiet imorgen tidlig.“

„Saa snart?“

„Jo før det bliver overstaaet, jo bedre, naar det dog skal ske“, mente Fader.

„Naa saa Farvel, og tag ikke det som en Ulykke, der i sig selv er en stor Lykke, som Mange vilde talke for paa sine Ænæ. Skolemester gif halv fornærmet ud.

„Der er Noget i det“. Faders Tone var mere oprømt, „og vi ville ikke gjøre hverandre Afsteden for tung, vel? det er jo rigtignok noget Snak, han siger, at vi ogsaa mistede hende, naar hun kom ud

at tjene, for det gjorde vi da ikke paa den Maade: saa klev Fader og Moder dog de Bedste alligevel. Nu ved man nok, hvordan det gaar. Fruen er en rigtig stolt Dame, og hun vil trække Barnet fra os.“

„Det har ingen Nød, Pigen er for stor, vi ere vorede altfor godt sammen. Havde det været den Lille, men Sidsel kan vi ikke saadan miste. — Na, jeg havde dog saa gjerne talt med Fruen; nu faar jeg vel sætte mine Tanker sammen, saa godt jeg kan, og skrive et Par Ord, men først vil jeg dog se efter Løiet og stryge det røde Forklæde; hun skulde dog komme lidt ordentlig og pen. Hvor det var godt, at vi fik Skoene faalede; naar jeg nu kanter dem op, ere de som nye.“

Medens Moder aabnede Dragkisten, listede jeg mig ud af Stuen og derpaa ud af Huset. Det sujede for mit Øre og løb rundt i mit Hoved. O Gud, skulde jeg virkelig herfra. Imorges havde jeg været saa bedrøvet over Fader, men hvad var det mod dette? Skolemester sagde, at det vilde være en Lettelse for dem at miste mig, vilde det virkelig? Var jeg en saa stor Byrde, som han mente? Jeg kunde ikke rigtig tro det. Moder havde nu tændt Lys; det skinnede saa kaldende, saa trostende ud til mig. Naar skulde jeg se Lys derinde igjen? hvordan vilde jeg være tilmode imorgenaften? jeg lænede mig op til Rækværket om den gamle Brønd og hulkede. Hvem skulde nu hente Vand til Moder, hvem skulde gaa i Byen for hende, hvem skulde gaa det lange Stykke Vej med Frostøsten og den varme Kaffe paa Flasken til Fader, hvem skulde passe lille Søster, naar Moder sad saa slittig og spandt?

Den kolde, klamme Efteraarstaage laa tæt og tung over Eggen; det isneede helt igjennem mig. Dersom jeg nu

Blev syg og døde? aa, det var nok ikke faa vel!

„Godaften, Sidsel, maa jeg komme til“, det var Thrine med sin tomme Spand, „er det sandt, at du skal til Rjøbenhavn og være en fin Frøken“, spurgte hun nysgjerrigt, „gid det var mig!“

„Ja, gid!“

Da jeg kom ind, hvede Moder smukke røde Baand i min Ryse; hun havde just sprættet dem af sin Kirkehue. Anne Grethe løb mig jublende imøde, hvor havde jeg dog været? nu skulde jeg rigtig lege med hende. Og saa stode vi Hest, rede til Mølle og roede til Fiskeflær, lige til Aftenmaden kom. Fader laa stille og saa paa os. Siden klædte jeg hende af; hun tog mig om Halsen, lo og sprang, og vilde næsten ikke iseng, saa glad var hun; endelig sang jeg hende dog isøvn.

„Du er saa taus, Mor.“

„Der er dog Noget, jeg vilde have sagt og burde sige; det Barn er saa ungt at sende fra sig, men Vor Herre giver vel Kraft, og hun kommer jo i gode Hænder. — Først og sidst vil jeg bede dig være sanddru, oprigtig og sanddru, Sidsel; har du forset dig, saa fordsøg det ikke, selv om du skal døie nok saa ondt for det. Du har et fast Sind, Barn, og det kan føre baade til Dødt og Godt; hoi dig for Vor Herre, saa fører det kun til Godt.“

Hvor det var en underlig Aften, og hvor det var underligt at ligge i Sengen og vide, det var sidste Nat. Jeg thsjeede lille Søster mange Gange og græd mig saa isøvn. Engang vaagnede jeg forfækket; hvor var jeg? o, Gud ste Lov, det var jo endnu Hjemmet! Moder sad ved det røde Bord med en Avis foran sig og et Stykke Papir paa Avisen; hun støttede Hovedet paa den venstre Haand og tænkte efter; af og til listede en

Taare sig nedad Rindem; hun tørrede den bort med Snippen af Forklædet, dypede saa Pennen i Blækflasken og skrev videre. Det kostede hende endel Besvær, kunde man se, hun standsede tidt, læste igjennem og overveiede.

Hvor hun dog saa god og kjærlig ud, og hvor der var en Fred over hende og over den lille Stue. Fader sov trygt; det gamle Bornholmeruhr dikkede lydeligt; Rokken kastede en underlig lang Skygge henad Væggen; Lyset faldt lige paa de smaa Billeder med de skrigende Farver over Dragtlisten: Ruth samlende Ug og Hamborgs Brand. Alt saa paa engang saa fremmed og dog saa bekendt og hjemligt ud. Naar skuld jeg sigge saaledes igjen, naar, naar?“

Moder vækkede mig tidligt næste Morgen; Søndagstøiel laa paa en Stol ved Sengen.

„Jeg har paffet en Smule Rinned ind i en Bylt til dig“, sagde hun, „Fader mente rigtignok, det var til ingen Nytte, men jeg syntes dog ikke, du skulde komme ganske tomhændet. Og saa er her et Brev; du maa bede Fruen læse det med Godhed og Overbærenhed; hun kan nok tænke, hvordan jeg var tilmode, da jeg skrev det. — Drik nu din Kaffe, Barn, nei, væk ikke den Lille, lad hende jove, saalænge hun kan.“

Jeg lagde Stolemesters store Woble ved Siden af Anne Grethe; det vilde nok kunne trøste hende.

„Kom her hen, Sidsel“, Fader trykkede mig tæt op til sig, „vær en brav, god Pige og glem aldrig din Moder.“

„Glem aldrig Vor Herre; i hans Bøn mødes vi Morgen og Aften, hver eneften Dag; ikke sandt, Sidsel, det ville vi aldrig forsumme. Se, der er Boggen nok allerede!“

Moder gik ud for at se, om det var den; et Dieblik efter kom hun tilbage

med et firdobbelt, langhaaret Shawl paa Armen.

„Kudsten gav mig dette fra Fruen ; den lille skulde rigtig passet ind i det, havde hun selv sagt. Se, hvor kjærligt hun har tænkt paa Barnet, Jens. Saa-dan et deiligt Shawl ; du skal vist ikke fryse, Sidsel. — Nys nu din Fader ; vi tør ikke opholde Manden længere. Her er Tøiet og Brevet, pas godt paa det. — Saa Farvel da i Herrens velsignede Navn !“

Moder løftede mig op paa Kudsteskædet i den store Vogn, der var ganske belæst med Kasser og Kofferter, og blev saa staaende udenfor Døren styggende for Dinene med Haanden. Jeg vendte mig helt om, for at se hende saa længe som muligt. Na, nu dreiede Veien, et sidste Glimt af hende, det lille Hus, Brønden, Haven med Raalkstoffene, og Alt var forbi. Ensomheden faldt blytung over mig ; der sad jeg med Blykten og Brevet, og det var virkelig blevet Alvor.

Efter tre, fire Timers Rjorsel rullede vi ind i Rjebstaden ; jeg havde kun været der en Gang før, og det var den Dag, vi fulgte Erik ombord. Da vare vi ogsaa Alle saa bedrøvede, og det var dog gaaet ham godt alligevel. Mon de vilde blive ligesaa glade hjemme, naar der kom Brev fra mig, som vi pleiede at blive over hans Breve ? o, hvor jeg skulde skrive tidt ! Tanken vendte hele Tiden tilbage til Hjemmet ; jeg frygtede egentlig ikke de nye Forhold, det Tunge laa kun i Udskillelsen. Da vi holdt udenfor Hotellet blev jeg dog lidt beslemmt og underlig tilmodt ; Fru Svanes pynkelige Kammerjomfru kom strax løbende ud til Vognen.

„Naa, der er den lille Pige ! Lad mig hjælpe dig ned“. Hun trak Shawlet saa tæt om mig, at det skjulte min Per-

son fra Hoved til Fod ; det var næsten ikke muligt at gaa, saa fast holdt hun.

„Denne Bei, et Par Skridt, saa ere vi der“. Hun aabnede en Dør og skjød mig ind ; det stramme Greb løsnedes pludselig.

Det var et stort smukt Soveværelse ; den unge Frue stod foran Speilet og ordnede sin Dragt.

„Gud ske Lov, er Barnet der !“ hun vendte sig og saa kjærligt paa mig. „Bleg og forfommet af den kolde Tur, lille Staffel. Alting er jo i Orden, Kruse ? et varmt Bad vil gjøre hende rigtig godt, skynd Dem blot med hende, jeg hjælper mig selv. — Men hvad har du der for en Paffe ?“

„Na, det er bare lidt Tøi, Moder mente“. —

„Tøi ! hvor naragtigt, hvor overflødig ; det kan du ikke bruge her, Barn“. Den smukke Mund fortrak sig til en Grimace ; mit lille Udtryk var hende formelig modbydeligt.

Derfor hun dog blot vilde se det efter, hvor ordentlig og pent hvert Stykke var. Mit Hjerte begyndte at svulme, og det var med usikker Stemme jeg sagde :

„Og saa er her et Brev, fordi Moder ikke kunde saa Fruen i Tale, men De maa høre over, sagde hun“.

„Godt“, hun rakte sin fine hvide Haand ud efter Brevet, men betænkte sig. „Læg det paa Bordet, lille Ven, siden skal jeg læse det“.

Igjen det samme Udtryk, kun forhoiet. O, hvor turde hun se saaledes paa Moders Brev ? Det var jo nok lidt gult, og Blækket var løbet igjennem paa et Par Steder, hvor Lærerne vare faldne, men alligevel ! jeg kunde ikke taale denne Mine, som om hun frygtede al Berørelse ; det var slemt nok med Tøiet, men dette var værre !

Medens Mamselle Kruse hjalp mig,

skildrede hun, med levende Farver, hvor lykkelig jeg var ; Alt, hvad jeg pegede paa, kunde jeg faa ; der var ikke det, som var for godt til mig nu. Og saa kastede hun mit eget Tøi, ja selv Kysen med de røde Baand, ganske foragteligt hen i en Krog, og iførte mig lutter nye, prægtige Klæder. Jeg stod ganske taus og stille og lod mig pynte som en Duffe, men indvendig gjærede og fogte det ; jeg var paa en Gang raadvild, forvirret og harmfuld.

Fru Svane saa bevæget og forgrædt ud, da jeg kom ind.

Saa havde hun dog maasse læst Moders Brev ; nei, det var faldt ned fra Bordet og laa uaabnet og uændset paa en Stof.

„Min lille Pige, min egen lille Pige“, hun tog mig i sine Arme og kysede mig inderligt, „nu er jeg din Moder, og du er min Datter, vi ville begge glemme Fortiden og være Alt for hinanden“.

Jeg svarede ikke, men inde i Sjælen lod det høit og lydeligt : Aldrig glemme Fortiden, Ingen kan være for mig, hvad Moder er.

„Kom herind, Barn, her er lidt Chokolade og Hvedebrod til dig ; du maa være ene et Dieblit“. Hun førte mig ind i et lille Kabinet, nikkede mildt og gif.

I det Døren til det andet Bærelse blev aabnet, saa jeg Generalkrigskommissjæren og en anden Herre ved et opdækket Frokostbord. Den Fremmede var en liden, mørk, mager Mand med skarpe, speidende Dine, en fuldkommen Modsatning til den svære, graahaarede, magelige Generalkrigskommissjær. Fra Kabinetet, hvor jeg sad, førte en aabenstaaende Dør ind til et langt smalt Bærelse, der igjen, ved en Døraabning med Gardiner for, var forbundet med Spisestuen ; jeg kunde høre høert Ord, der blev talt.

„Hvad kostede dit nye Vegetoi saa, Karoline ?“

„Hvor kan du tale saa letfindigt om Noget, der ligger mig i den Grad paa Hjerte“.

„Om Forladelse, min Bedste, jeg spurgte jo kun i al Bestedenhed.“

„Det er netop Ulykken“, lod nu en klar spids Stemme, „efter hvad Rousine har fortalt mig, vilde Familien Intet modtage, en Uegennyttighed, der pleier at falde lidt dyr i Tiden, ha, ha, ha. Pigebarnet er ibethese for stort, finder jeg ; hun ser mig ud til at være en ti, elleve Aar, og det er altfor meget.“

„Hun var ogsaa for stor“, svarede min Pleiemoder, „dersom vi ikke reiste, men men nu, da ethvert personligt Samkvem med Hjemmet ophører, haaber jeg, det kan gaa. Jeg vil naturligvis ogsaa, saa vidt muligt, indskrænke den skriftlige Forbindelse. Egentlig gjælder det kun om at holde igjen i Forstningen ; senere, naar Barnet har faaet Smag paa det nye Liv, gaar Alt af sig selv“.

„Det glæder mig, at Rousine tager Sagen fra denne Side ; blot De nu vil vise Karakter og i Tide modstaa Sjæledæggens Bønner. Et Raad endnu : forsyn hende ikke med Penge ; ved Hjælp af dem vilde den lille Gaatny altid finde Midler til at spille under Dække med Forældrene.“

Jeg hørte ikke mere, min Sindsbevægelse var altfor stor.

Hvor syndigt, hvor skændigt, at tale saaledes om os ! kaste Skygge paa mine Forældre, der vare saa hæderlige og skikkelige ; det vidste hvert Barn i Landsbyen. Og Fader, der netop havde afslaaet deres Penge, og saa troede de dog saa slet om os ; men jeg vilde hellere aldrig faa Smag for det nye Liv, saalidt som jeg vilde glemme det gamle, aldrig, aldrig ! — Jeg tørrede de brændende

Taarer bort og skulte Noget, saa godt jeg kunde, paa Bunden af Hjertet; der laa det og gnavede i lange Aaringer.

Lidt efter kom min Pleiemoder og forte mig ind til sin Mand.

Han fæstede de blaagraa Dine alvorligt paa mig.

„Hvad hedder du?“

„Cecilie“, svarede hun hurtigt og med Eftertryk. Saa maatte jeg ikke engang beholde mit eget Navn!

„Godt, opfør dig saaledes, Cecilie, at vi aldrig skulle fortryde, hvad vi have gjort.“ Han saa ud, som om han i hoi Grad mistvivlede om dette Dnsts Opfyldelse. Den mørke Herre monstrede mig skarpt, men stiltiende.

„Jeg kan ingen synderlig Eighed se med Julie“, sagde Generalkommissæren til ham, „Noget, der glæder mig; jeg havde, halvt om halvt, frygtet, at Barnet skulde gaa om som et lidet Spøgelse og bestandig holde de sørgelige Grindringer vedlige“.

Min Pleiemoder tryffede mig op til sig og kyskede min Pande; hun frygtede vist, at den kolde Modtagelse havde gjort mig ondt. Jeg var dog, trods al hendes Omhæd, mest vred paa hende.

Samme Aften toge vi med Dampstib til Kjøbenhavn, og flyttede saa næste Morgen ind i mine Pleieforældres smukke nye Gaard ved Volden; første Etage var just bleven indrettet til deres Modtagelse. O, hvor Livet her var grændseløst forskjelligt fra Alt, hvad jeg kjendte: de prægtige, hoiere Sale, de overflodige Maaltider, det talrige Tjenerstab. Jeg betragtede dog alle disse Herligheder som Snarer, der vilde drage mig til sig, og væbnede min Sjæl imod dem med en forunderlig Haardnakketeth. Den barnlige Sorgløshed var som bortblæst; stille og alvorlig gif jeg om, rugende over Længsel og Hjemve. Morgen og Aften bad

jeg mit Fadervor, men det var mere en Hilsen sendt til Moder, end en Bøn til Vor Herre.

Hvorledes havde de det nu hjemme? Var det værre eller bedre med Fader? Bede om Tilladelse til at skrive var mig umuligt; hvad skulde jeg dog gribe til? Endelig besluttede jeg, uden videre, at begynde paa et Brev i min Pleiemoderes Nærværelse.

„Hvad gjør du, Cecilie, til hvem skriver du?“

„Til dem hjemme“. Jeg kunde næsten ikke tale, saa stærkt slog mit Hjerte; mon hun vilde forbyde det?

„Hvorfor har du ikke talt derom før? naa, det kan nu være det samme. Jeg har ikke Noget imod, at du fortæller, hvorledes du har det, men derved maa det ogsaa blive. Jeg kan ikke tillade, at du skriver, uden en meget sjelden Gang. Det er for din egen Skyld, Barn; naar du bliver stor, vil du kunne forstaa mine Grunde. Ellers vil jeg jo saa gjerne glæde dig og siger nodigt Nei, men her maa jeg“. Hun rakte mig Konvolut og Frimærke. „Du skal ingen Tvang paa-lægge dig, Cecilie, jeg vil ikke læse Brevet.“

Ingen Tvang! som om jeg kunde skrive til Moder, at hun blev ringeagtet, at Alt blev opbudt, for at bringe mig til at glemme Hjemmet og hende. „Du maatte saamaend gjerne læse hvert eneste Ord“, tænkte jeg, „gid du vilde, saa kunde du da se, hvor høit jeg elsker min egen Moder.“ —

Da jeg først blev lidt vant til det nye Liv, mærkede jeg, at Dagene i Grunden gif roligt og regelmæssigt. Min Pleiemoder, der siden sin lille Piges Død, havde tabt Smagen for det selfkabelige Liv, var næsten altid hjemme, og vi vare bestandig sammen.

Hun lærte mig selv at spille og synge,

bivaandede mine øvrige Læretimer, og gif Lektierne igjennem for mig med største Taalmodighed; jeg stod jo saa langt tilbage i Alt. Generalkrigskommissæren tog sig aldeles ikke af min Opdragelse; vi saa i det Hele kun lidet til ham; han havde sine egne Bestjæftigelser og sine egne Venner. Der var ikke synderlig Sympathi mellem ham og hans unge Sone; egentlig ansaa han hende for et elskværdigt, men forskælet Barn, — han var tredive Aar ældre — som man maatte høre over med og soie, men med hvem man ikke kunde have alvorlige Fateresjer tilfælles. Jeg tror, hun sølte dette med Smerte, men uden at kunne forandre Forholdet.

Undertiden besøgte en Søster af min Pleiefader os, en stolt Dame med et barskt Bæsen. Hun havde fra Begyndelsen af et ondt Nie til mig, og spaaede strax, at de vilde fortrøde, hvad de havde gjort.

„Det er et uhyggeligt Barn“, hørte jeg hende hviste, „hun ser affurat ud som en lille Sammensvoren; tag dig i Agt for hende, Karoline. Uheldigt er det ogsaa med den jydste Dialekt, hvordan skal du saa den pillet ud?“

„Na, den forspinder nok; det er allerede meget bedre; Cecilie har egentlig saadan en sød Stemme. Jeg retter ikke meget paa hende; man kan saa let fremkalde Affektation; med Tiden gaa alle saadanne Smaating af sig selv.“

Julen nærmede sig nu med stærke Skridt, men der kom inter Brev. Dag for Dag blev jeg mere bekhvret; det var ikke til at holde ud, jeg maatte skrive igjen. Saa satte jeg mig da til det en Aften.

„Hvad gjør du, Cecilie?“

„Jeg har ikke faaet Svar, nu maa jeg spørge om Grunden.“

„Har du glemt, hvad jeg sagde dig ?

Det var ikke Ord talte i Luften. Jeg er ugjerne streng, men det kan ikke være Andet, du maa lære Lydhighed.“

Hun tog Brevet fra mig og kastede det i Ilden. Jeg gjorde ingen Modstand, men Opfættighedsaanden i mit Indre voksede, og Kløften imellem os udvidedes.

Jeg vilde skrive alligevel, uden at de vidste det; ingen Magt skulde hindre mig deri! „Fordølg Intet“, havde Moder rigtignok sagt, „vær sanddrø og oprigtig“, men her kunde jeg ikke, aa nei, nei, jeg kunde ikke; de trang mig jo selv til at gaa Omveie. Saa skrev jeg da i Smug et lidet Brev til Moder, men hvordan skulde jeg saa det affted? det laa mange Dage i Kommen. Endelig en Morgen modte jeg Postbudet paa Trappen; min Pleiemoder var allerede i Porten og saa mig ikke; jeg voksede at give ham Brevet. At det fra det rige Hus gif til det fattige uden Frimærke hvilede tungt paa mig.

Sex Skilling var ikke lidet for dem hjemme; paa Griks Breve stod altid saadan et stort understreget „Betalt“. Naar kunde de saa Brevet, og naar kunde Svaret naa mig? Jeg regnede Dag og Time ud, men der kom intet Brev; Uge gif efter Uge, Maaned efter Maaned, ikke et Ord. Forholdt de mig mine Breve, var det muligt?

En Formiddag i Marts kom min Pleiefader ind til os; han holdt et Papir i Haanden og saa alvorligere ud, end han pleiede.

„Jeg har faaet en Efterretning, som angaar dig, Cecilie. Du er jo en fornuftig Pige, der ikke vil sørge over, hvad der ikke kan ændres; Brevet er fra gamle Hansens, Skolelæreren i Ellebh.“

Det fortnede for mine Dine:

„Moder, Moder!“

„Ths, ths, det angaar ikke hende; det

er din Fader, Barn. Han var jo svag efter den Ulykke med Venet, eller hvad det var, saa man kan egentlig ikke kalde det en Sorg. Den gamle Mand striver og saa :

„Jens Erikken var kun halvt Menneſke, ſiden den Hiſtorie med Diet, og Døden var ham ſom en Befrielse; en heftig Typhusfeber rev ham bort uden ſtore Lidelſer. For Enken er det naturligtvis en Troſt at vide ſit ene Barn forſørget, hun vil nu lettere —“

Jeg reiſte mig op og ſtyrte de ud.

Enken! aa min ſtakkels Moder, Enken! — Fader var jo hos Vor Herre, og han var lykkelig, men hvorledes gif det mig? —

„Alle Cecilie“, min Pleiemoder gif kjærligt hen til mig, „græd dog ikke ſaa heftigt, du kan ikke taale det“.

„Na, lad mig være alene, — blot lidt endnu, blot et Dieblif.“

Jeg græd rigtig ud; i den ſidſte Tid havde jeg ſamlet paa ſaamange Laarer.

En halv Time før Spiſetid kom Kruse med min Dragt.

„Den røde Kjole kan jeg ikke bære, Kruse, min Fader er død, jeg ſkal ſørge“

Hun ſtandsede og ſaa ſpørgende og tvivlraadig paa mig.

„De maa trække ſorte Vaand i det hvide Liv, iſtedſfor de røde, og ſaa give mig den graa Nederdel“, ſagde jeg beſtemt.

Da jeg kom ind til Bordet, gif det gjennem min Pleiemoder, men hun gjorde ingen Indvending. Jeg ſølte en indre Tilfredsſtillelſe, en hemmelig Triumph midt i min Sorg. Om Aftenen gav hun mig ſelv Lov til at ſkrive hjem; en Ugeſtid efter ſik jeg Svar, kun et Par Ord, men kjærlige og truſtende. Fader var død ſaa velſignet, ſkrev Moder, gaaet lige ind til Vor Herre, det var hun vis paa. Der ſkulde vi Alle møde ham engang, med den naadige Frelſers Hjælp. (Sluttes.)

Familien Hellbringen.

En Fortælling af Eugenia von Miklaſſ.

Syvende Kapitel.

En Søndag.

Rudolf og Gerhard beſluttede at reiſe med Jernbanen til Baden endnu ſamme Eftermiddag for den næſte Dag at begynde deres Vandring gjennem Schwarzwald. De havde ikke mange Forberedelſer at gjøre; til en Fodreiſe tager man kun det Nødvendigſte med. Da de om Aftenen kom til det ſmukke Badſted, traf de Edwin von Hofen, der ſaaſnart han hørte, hvad de havde for, bad om at ſaa blive i Følge med dem. De havde begge

gjærne afſlaaet dette, men da Edwin erklærede deres Indvendinger for ughydige og tilſidſt ſyntes at blive ſtodt, feirede Gerhards Godmodighed; han modtog Forſlaget, og Rudolf indvilgede tauſ. Den næſte Morgen brød de op alle tre, og reiſte med Jernbanen til Appenweier, derfra ſloge de ind paa Chausſeen, der førte til Bjergene, med Randsler paa Ryggen og Vandreſtaven i Haanden.

Det var en hed Sommerdag, det anſtrengte dem at gaa, Edwin iſer, han ſukkede ofte og vilde gjærne tage længere Hvile; thi han holdt ikke nok af Natur-

ffjønheder til at synes om saadanne Stra-
badser ; men Rudolf var en streng An-
fører, og det hjalp ikke, hvormeget Edwin
stønnede, de maatte og skulde idag naa
Oppenau. Gerhard havde heller ingen
Medlidenshed med ham, men lo ad hans
Jndvendinger og vandrede med en Sang
paa Læberne muntert afsted. Først gif
Veien kun over Sletteland ; men Rød-
detræ-Allerne gave god Skygge, og pp-
pige Agre frydede Diet, medens Bjerg-
tjæden, der laa udbredt for dem, gav ver-
lende, smukke Udsigter. Efter to Timers
Vandring naaede de Bjergene og vare
snart inde i trange Dalstrøg. De prægtige
Furuove, den klare Fjeldbæk, der
stummede ved Siden, Bjergenes forskjel-
ligartede Former, og hist og her et lidet
brunt Hus forskjønede Veien. Det var
endnu temmelig tidlig paa Aftenen, da de
kom til Oppenau og toge ind i Hotellet.
Den venlige Vært, hvis kraftige, statelige
Ydre betegnede ham som en ægte Schwarz-
walder, gjorde sig en Fornoieelse af at
fortælle dem om Egnens Skjønheder.
Han foreslog dem den næste Morgen at
besøge Fosjen ved Allerheiligen. De
gif gjerne ind paa dette og tilbragte hele
Dagen der, streifede gennem Skov og
Dal og hvilede tilsidst ud i Klosterruinens
Skygger.

De sparede i det Hele taget ikke paa
Tiden ; jo høiere de kom op i Bjergene,
desto smukkere fandt de det, Gerhard især,
han loffede dem ofte ind paa trange Si-
deveie. De havde allerede gaaet i fem
Dage, før de kom til Rniebis, hvor de
efter Bestemmelsen skulde have været me-
get tidligere ; men det sidste Stykke Bei
var ogsaa det smukkeste og opholdt dem
derfor længere, desuden besaa de hvert et
lidet Badsted, de kom forbi. Det var
altid Edwin, som raadede til Ophold her,
thi Selstabslivet havde den samme Til-
trækning for ham, som Naturen for hans
Ledfagere.

Det var allerede bleven sent paa Afte-
nen, da de nærmede sig Rniebis ; Solen
gif purpurrød ned bag Bjergene, og den
smale Maanestriben lyfte kun svagt, saa
at Omgivelserne laa i Duskhed. Det
øverste af Fjeldet var næsten aldeles nø-
gent ; nedblæste eller omhuggede Træer
laa langs Veien ; det hele gjorde et
stærkt Indtryk af Ødselighed. Det en-
somme Hotel med det svage Lysglimt fra
Vinduerne mindede Gerhard om alle de
Røverhistorier fra Værtshuse i Schwarz-
wald, han tidligere havde læst. Da de
sad i den omhyggelige Gjestestue kunde
han ikke bære sig for at underholde sine
Kamerater og Værtinden med at gjen-
fortælle nogle af dem.

Morgenen lovede en smuk Dag ; So-
len stod straalende op bag de fjerne Bjerge
og aabrede en vid Udsigt lige til Alperne,
hvis Snetoppe kunde skimtes gennem
Morgentaagen. Da det var Søndag,
vilde de ikke gaa længere end til det nær-
meste Badsted og tilbringe Dagen der.
Stien snoede sig imellem pragtfulde,
høie Furu træer, hvis Rodder havde brudt
sig Bei gennem Klipperisterne, ingen
Fugl lod sig høre uden Kragerne, der
undertiden afbrød Stilheden med sine
Skrig. Først efter flere Timers Gang
kom de temmelig trætte og udmattede til
en Gruppe Huse ; det var Badstedet,
og her styrkede de sig strax med et kraf-
tigt Maaltid.

Det gjorde godt at hvile ud efter den
lange Marsch ; de tre Rejsekamerater
udsøgte sig en skyggefuld Plads under de
gamle Lindetræer, ikke langt fra Kuran-
stalten. Der var næsten ingen Badegjæ-
ster at se, kun enkelte Spadsferende, der
havde forsinket sig, og som stødte sig til
sine Bærelser. De strakte sig ganske uge-
nert, saa lange de vare, paa Bænkene og
overlode sig til den søde Søvn. Alt var
stille og tyst, Naturen laa i sommerlig

Søndagshvile, kun Biernes Summen i Lindetræerne, nu og da et faldende Blad, eller en Bevægelse i Grenene af en Fugl, der hoppede om, bevægede Lufsten.

Omtrent en halv Time var gaaet paa denne Maade; Edmin sov fast; Rudolf og Gerhard var i denne halvvaagne halv ubevidste Tilstand, hvor uklare Indtryk fra Udenverdenen smelte sammen med Drømmene, og man ikke selv ved, om man sover eller er vaagen. Da slog Klokken tolv og strax efter lod den lille Klokke fra Kapellet. Gerhard var pludselig bleven ganske vaagen og reiste sig op; der skulde vistnok holdes Gudsstjeneste, Døren til Kapellet var aabnet og fra de forskjellige Huse kom enkelte Bade-gjæster, især Damer, som toge Veien derhen. En ubetvingelig Længsel drev ham til at gaa ind; han sprang op, søgte hurtigt at ordne sin Dragt og sluttede sig til Kirkegængerne. Rudolf løstede Hovedet og saa forundret efter ham, men lukkede snart igjen Vinene og vedblev at drømme og at sove, Klokken forstyrrede ham heller ikke længe, den slog kun nogle faa Slag, thi det var et katholsk Kapel, hvor der kun undtagelsesvis blev holdt Gudsstjeneste for de evangeliske Badegjæster af en nærboende luthersk Præst.

Gerhard gik op igjennem den snevre, bugtede Vej til den lille Kirke. Den omsluttedes af et Bedbendeespalier, hvis brede Blade straalende i Solskinnet, saa at han et Dieblis blev staaende for at glæde sig heri og lod sine Vine hvile paa det smukke, varme Landskab. Han sølte sig saa festligstemt; Guds Herlighed laa over Bjergene. Kirkeklokkerne forkyndte hans Fred, naar de lod paa Hviledagen og raabte ud i Verden: „Kommer hid Alle I, som arbeide og ere besværede, jeg vil give Eder Hvile“. Han gik ind i Kapellet; tre Altene smykkede med Olie-malerier og rig Forgyldning, mange

smaa Billeder, kunstige Blomster og Lamper indtog Alternisken; det store Alter var længst inde, de to andre et paa hver Side. Imellem disse stod et simpelt, lidet Bord med en hvid Dug paa, der laa Bibelen; det maatte tjene som Alter for den evangeliske Gudsstjeneste. — Præsten, en ung bleg Mand med et behageligt Ydre, stod bagved det og frem-sagde de første Strofer af Salmen, der blev sunget af den lille Menighed uden Ledfagelse af Orgel.

Gerhard søgte sig en ubemærket Plads i Baggrunden. Han kjendte ikke Salmen; men den Melodi: „Jesu du mit Haab, min Trost!“ anslog hjemlige Strenge i ham og stemte ham blødt. Derpaa læste Præsten Læsten til Prækenen Matth. 19—16—26 om Unglingen, som gjerne vil have det evige Liv, men ikke vil forsfage Verden og følge efter Herren. Derefter Jesu første Ord: „Det er vanskeligt for en Rig at komme i Himmerig“ — og det trostelige Ord tilsidst: „for Mennesket er det umuligt, men for Gud er alle Ting mulige“. — Med simple Ord udlagde Præsten denne Fortælling, han dvælede ved Unglingens gode Forsætter, hans Tragten efter det høieste Gode, det evige Liv, der maaste var bleven vakt ved Herrens Ord, der som et Trøforn var falden i hans Hjerte og vilde spire videre. Det var en Ungling, der aabenbart havde ført et rent Liv i det Ydre; thi efter sin egen Mening „havde han holdt alle Bud fra Ungdommen af“, og kunde altsaa ikke være falden i grove Synder. Men uagtet hans Samvittighed Intet bebreidede ham i saa Henseende, sølte han dog, at der behøvedes noget mere til det evige Liv, Noget, som han ikke kunde give sig selv, og derom spurgte han Jesus, af hvis vidunderlige Tale og Personlighed han havde følt sig tiltrukken. Endstjønt

han var en rig Ungling, stødtes han ikke tilbage af Jesu Fattigdom og ringe Stand; hans Sjæl maatte altsaa virkelig være greben af Vængsel efter Himlen; men da han hørte det alvorlige Svar: „at han skulde give Alt, hvad han havde, til de Fattige, og følge Herren efter i Fattigdom og Forsagelse“, da sølte han, at dette var han ikke istand til; han hang formeget fast ved Verden; bedrøvet, men bestemt vendte han sig bort, og Herren udtalte de gripende Ord: „Det er lettere for en Kamel at gaa gjennem et Naaloie, end for en Rig at komme i Guds Rige“.

Gerhard havde en Følelse, som om det var ham, Præsten sigtede til, saaledes traf hvert Ord hans Hjerte, dette Hjerte, der gjerne horte Guds Ord, var blødt og modtageligt for alle høiere Indtryk, men ligesaa snart hengav sig til Verden og ikke kunde løsrive sig fra den.

Han saa paa Præsten, om han maaste havde truffet ham før, og denne altsaa kunde tale med særlig Hentydning til ham; men nei, han var ham ganske fremmed. Hans Hjerte grebes af stor Uro, og da nu Præsten kom til Disciple-nes Spørgsmaal: „Hvo kan da blive salig?“ traf han Veiret dybt, og hørte med spændt Opmærksomhed paa Svaret; thi det forekom ham, som om hans egen Salighed afgang deraf. „Hvad der er umuligt for et Menneske er muligt for Gud“, gjentog Præsten og skildrede nu, hvorledes den naadige Frelser gjør dette muligt, at han har taget alle vore Synder paa sig og sonet for os paa Korset, at han i den hellige Daab, Gjenfødselsens Bad, kalder os og giver os sin Hellig-Aand, der vidner om ham og leder os til Sandhed, at han giver alle bodfærdige Sjæle Syndernes Forladelse og i Nadveren giver os sit hellige Legeme og Blod til et Pant derpaa, medens hans Hellig-

Aand fører Sjælen fra den ene Klarhed til den anden, indtil begge, Sjæl og Legeme, engang blive forklarede i hans Vilsede. „Og han lever fremdeles og beder for dem, der tro paa ham i hans Ord, paa det at de alle skulle blive Et i ham, ligesom han og Faderen ere Et. „Men“ — sluttede Præsten, „Ingen kan tjene to Herrer. Disse salige Forjættelser gjælde kun for dem, som af ganske Hjerte forlade Verden og følge Kristus. Nu er Naadens Tid, nu er Frelsens Dag — bruger Naadegaverne, Ordet og Sakramentet, — som Herren har skjænket sin Kirke, paa det at det ikke engang skal gaa Eder som de daarlige Jomfruer, der manglede Olje paa Lampen, da Brudgommen kaldte dem, og for hvem Himlens Porte forbleve lukkede.“

Gerhard var dybt greben, han mærkede, at de fleste Tilhørere havde forladt Kirken, efter at Velsignelsen var læst. Præsten var gaet ind i Sakristiet, medens Slutningsverset blev sunget, nu traadte han atter for Alteret og læste den almindelige Bøn. Gerhard sad som fastgroet til sin Plads; hvert Ord gif ham idag lige ind i Sjælen; han kjendte jo det, der blev læst, og dog syntes det ham idag som noget ganske nyt. Af et dybt sønderknust Hjerte afslagde ogsaa han Beskjendelsen, „jeg arme, elendige, syndige Menneske bekynder alle mine Synder og Misgjerninger“ osv. og da Præsten tilføiede nogle opløsende Ord, hvori han talte om den rette Værdighed til at modtage den hellige Nadvere, at den bestod i et sønderknust og angerfuldt Hjerte, der satte sit eneste Haab til Jesu Kristi Forjænelste, var Gerhard fast bestemt paa, hvad han vilde gjøre.

Han traadte hen for Alteret med den lille Menighed, knælede og bekyndte sine Synder, lovede høitideligt at følge Herren, og modtog derpaa Syndsforladelsen.

Derpaa udtaltes de hellige Jndvielsesord, han nød Jesu Legeme og Blod, og da han i dyb Bevægelse gik tilbage til sin Blads, lod Præstens Slutningsord med vidunderlig Styrke til hans Hjerte: „Hvo, der æder mit Kjød og drikker mit Blod, har det evige Liv, og jeg vil opvække ham paa den yderste Dag. Min Sjæl, lov Herren og alt det, som inden i mig er, love hans hellige Navn. Min Sjæl, lov Herren og glem ikke alle hans Velgjerninger, den, som forlader dig alle dine Misgjerninger; den, som læger alle dine Sygdomme, den, som igjensluser dit Liv fra Fordærvelsen, den, som tronar dig med Mistkundhed og Barmhertighed.“

Efter en kort stille Bøn reiste den lille Forsamling sig og forlod Kirken; Gerhard sidst. Da han vilde lukke Døren, saa han Præsten komme ud af Sakristiet, han ventede paa ham. Den unge Mand med det fornemme tiltrækkende Ydre, der havde taget saa levende Del i Gudstjenesten, havde vakt hans Opmærksomhed. Han standjede foran ham: „De er vel nylig kommen hid?“ spurgte han.

„I dag Morges“, svarede Gerhard „jeg tilligemed to Venner er paa en Fodtur, og da jeg hørte Kirkeklokkerne, kunde jeg ikke modstaa min Lyst til at gaa i Kirken. Jeg talter dem, Hr. Pastor“, tilføiede han frimodigt og rakte ham Haanden, „Deres Prædiken har gjort mig godt.“

En flygtig Rødme gik ved disse Ord over Præstens blege Ansigt. „Herren er i sit Ord“, svarede han, „han ved at finde Sjælene og er nær dem, der søge ham.“ Gerhard taug bevæget; ja han følte, at Herren havde været ham nær.

„Lor jeg spørge om Deres Navn?“ spurgte Præsten efter en Pause; den unge Mand interesserede ham.

„Gerhard von Hellbringen, jeg studerer i Heidelberg“.

„Og jeg er Pastor Kauman fra F. . . . Jeg kommer af og til hid for at holde Gudstjeneste for de evangeliste Badegjæster og var idag anmodet om at uddele Sakramentet“.

„Naar jeg kommer til F. . . .“, sagde Gerhard, tillader De da, at jeg besøger Dem?“

„Inderlig gjerne“, svarede Præsten venligt; „da jeg saa Dem i Kirken, havde jeg strax en Følelse af, at jeg vilde komme til at kjende Dem nærmere“.

De to unge Mænd rystede hjertelig hinandens Hænder; Præsten tog Farvel og gik ned ad Stien, Gerhard blev staaende foran Kapellet og lænede sig mod Vedbendegelænderet. „Hvo, der æder mit Kjød og drikker mit Blod, har det evige Liv“, gjentog han stille for sig selv og saa op i den blaa, søllye Himmel. Hvor vidunderligt og ufatteligt for den menneskelige Forstand, hvor let for Troen! Den, der talte dette og indstiftede det hellige Sakramente, var jo det levende Ord, udgaaet fra Gud og selv Gud, ved hvilken alle Ting ere staaede — og i ham var Livet, som er Menneskets Lys. Dette evige Ord, dette sande Lys blev Kjød og aabenbarede sin Herlighed og gav alle dem, der optog ham, Magt til at blive Guds Børn og tro paa hans Navn.

Thi: „Han har forløst os fra vore Synder paa Korset, paa det at vi skulle afftaa fra Synden og leve i Retfærdighed“, og „efterdi at Børnene ere delagtige i Kjød og Blod, er han iligemaade bleven delagtig deri, at han ved Døden skulde gjøre den magtesløs, som havde Dødens Vælde, det er Djævelen, og befri dem, saamange som formedelst Dødens Frygt vare under Trældom al deres Livstid“. Den evige Guds Legeme og Blod maa jo virke det evige Liv hos dem,

der nyde det, og da den menneskelige Forstand er for svag til at fatte denne guddommelige Hemmelighed, saa oplyser dette sande Lys Sjælene gennem Troen! og den Hellig-Aand bekræfter det for dem. — Saaledes gif det Gerhard; indtil nu havde hans Tro kun været en svag Gnift, der næsten holdt paa at sluffes i Verdens Glæder og Tummel; ved Herrens Ord og Sakramentet, som han havde modtaget med et længjelsfuldt og angrende Hjerter, var den bleven til en klar Flamme. I ydmyg Erkendelse af denne Naade og sin egen Svaghed optog han det Ord, den salige Gave, han havde faaet, og lovede Herren ved hans Hjælp at forlade Verden og følge ham.

Hvor længe han stod saaledes fordybet i sine Tanker, vidste han ikke selv. Lyden af Bordklokken afbrød hans Tanker; Rudolf og Edwin kom nede paa Veien. „Nu“, raabte den Første til ham, „kommer du ikke med os, eller er du saa fordybet i din Fantasiverden, at du ikke trænger til slige materielle Ting som at spise?“

Han tog sig sammen. Virkeligheden forekom ham som noget fremmed, men hans Tanker vare for hellige til at udsættes for letfærdige Spørgsmaal, derfor gif han strax med dem. Edwin spurgte forundret: „Du har da ikke været i Kirken?“ — Rudolf vilde netop tilføie en drillende Bemærkning, men da han saa Gerhards blussende Kinder, den Begjeistring, der lyste af hans Vine, taug han. Han forstod vel ikke den Aand, der talte af ham, men han agtede den.

Edwin havde ingen Lyft til at forfølge dette Emne videre, det interesserede ham meget mer at betragte de elegante Damer, som kom ud fra de forskjellige Huse, for at gaa til Spisefalonen. Han satte Borgnetten for Diet og morede sig med at gjøre Bemærkninger over dem. Gerhard

kunde ikke taale dette idag, og Rudolf søgte at fri ham for det ved at sige til Edwin: „Vi have ikke Tid til at staa her; da vi i Grunden ere Usurpatører ved table d'hote, kunde det hændes, at vi ingen Mad fik, dersom vi kom forsent.“ Det hjalp; og snart sad de ved Enden af et langt Bord, der tilligemed to andre optog den store Spisefal.

Alle tre Borde vare besatte, og en hel Del Tjenere besørgeede hurtig Opvartningen. Der var lutter fremmede Ansigter omkring dem og saa, der havde noget som helst udpræget Karakteristisk ved sig. Overalt det samme moderne Ansigt med det humane, ligeglade og dog i Grunden selvsjærlige Udtryk, som man finder hos de fleste paa saadanne Steder. Men ved den modsatte Ende af Bordet var der et Hvilepunkt for Gerhards Nie og Hjerte — Præstens venlige, alvorlige Ansigt. Han sad stille ved Siden af sin Nabo og svarede nu og da paa et Spørgsmaal. Gerhard var ikke synderlig snaksom idag, han overlod til Edwin at gjøre sig behagelig for nogle unge Damer, der sad i Nærheden, og til Rudolf at iagttage Selvfabet og tilhviise ham sine Bemærkninger derover. — Hans Sjæl havde taget en høiere Flugt, som ikke passede her, og derfor faldt ham næsten vanskeligt at finde sig tilrette i disse Omgivelser. Vistnok gif det ham oftere saa, skjønt af andre Grunde, naar nemlig Poesi, Kunst eller Natur havde ført ham bort fra den virkelige og ind i en Tankeverden; hans Stemning var derfor ikke videre paasaldende for Rudolf, han var vant dertil. Da de reiste sig, sagde Gerhard til sin Ven: „Jeg maa gjøre dig besjendt med Præsten Rausmann, der holdt Gudstjenesten før; han vil falde i din Smag“.

Rudolf indvilgede heri, og de nærmede sig den unge Gæstlige, med hvem

de snart fordybede sig i en Samtale, forlode Salen og spadserede ned ad den smukke Rindeallee, der gaar ned til Dalen. Edwin foretrak de Damer's Selskab, der havde været hans Naboerster ved Bordet, og sad med dem paa en sthygfuld Plads udenfor Huset og ventede paa Kaffeent. Dette var Gerhard meget hjært; thi Edwins Væsen passede ikke for hans nuværende Sindstemning, og Rudolf var ogsaa vel tilfreds dermed; Præstens Ord interesserede ham, skjønt de lidet harmonerede med hans Ansættelser.

Præsten var vel ikke egentlig nogen aandrig Mand, der kunde fængsle ved egen Overlegenhed, men naar Guds Aand er trængt ind i et Hjerte, som det var Tilfældet her, da fylbes det af den himmelske Visdom og af denne Dannelse, der ofte synes Verdensborn ufattelig hos simple Folk, og som næsten kan indgryde et Slags Vrefrygt.

Da Præsten paa Grund af sine Forretninger strax vilde tage hjem, fulgte de ham. De vandrede først henad Chausseent, siden opigjennem en Sti ind i Bjergene, der ved hver Bending aabnede Udsigt til nydige Dale, Skove og Marker. Utallige Smaabække rislede frem mellem Stenene lige under deres Fodder, friske, grønne Eng, befyggede af rankboorne Furutræer og Graner, glædede Diet, og i Dalen glimrede Klosterkirken's Spir i Solens Straaler. Ved hver Bending af Veien mødtes de af et nyt overraskende Syn, nye Henrykkelser for Gerhard's modtagelige Gemt; hans Vedsagere stode ogsaa ofte stille, ikke blot for at seie sig efter ham, men af egen Drift, for at nyde det skjøne Syn.

„Gid Jorden var saa smuk overalt“, sagde Gerhard, „og vi altid havde Foraar og Sommer — da tror jeg, Menneskene vilde være bedre. Hvilket Hjerte

er vel saa uimodtageligt, at ikke Synet af en skjøn Natur gjør et velgjørende Indtryk paa det og bringer det nærmere til sin Skaber“.

„Og dog har just de smukkeste Lande, saasom Italien, Spanien, Grækenland, som oftest været Skuepladsen for de forfærdeligste menneskelige Videnstaber. Revolutioner, Borgerkrige, Røverbander have havt deres Hjem der“, indvendte Rudolf.

„Menneskene lader sig desværre mindst drage af Guds Godhed, det kunne vi ogsaa se heri“, tog Præsten Ordet. „Ivertom er hans Tugtensris, jordiske Lidelser og Savn, altid det bedste Middel til at føre de frafaldne Sjæle tilbage til deres Skaber; men da Guds inderste Væsen er Kjærlighed, saa kan ogsaa kun Kjærlighed aabenbare sig i hans Strafedomme. Han straffer for at frelse, han forbander for at velsigne. — Er ikke den Forbandelse, han udtalte over de første Mennesker, bleven os til Velsignelse? Af Syndefaldet er ved hans Naade voret mange større Goder for os, end Adam havde, og Satans Vagn: „I skulle blive Gud lig“, er bleven til en guddommelig Sandhed, kun ikke paa den Naade, Forsøveren pegede paa, men saaledes, at Guds Søn tog vort Kjød og Blod paa sig, udsøndte vore Synder ved sin frivillige Død, overvandt Fristeren, den gamle Slange, og viste os den Ve, vi skulde følge efter ham, for at vi kunne blive delagtige i hans evige Herlighed: — Omvendelsens og Troens Ve“.

De to unge Venner svarede Intet; efter en længere Pause begyndte Gerhard, der med levende Interesse havde fulgt Præstens Ord: „Meget er blevet klart for mig idag af disse helligste Ting; idetmindste føler jeg, at De maa have Ret i Alt, hvad De siger, om jeg end ikke fatter det helt. Dog tror jeg, at

Gud fører os Mennesker paa meget forskjellig Maade, og at ikke Alle, førstgjen- nem Lidelse, komme til Troen. Hvad mig selv angaar, saa kan jeg ikke mindes, at jeg nogensinde har tvivlet om den hel- lige Skrifts Ord, næsten endnu mindre“; tilføiede han smilende, „at jeg har havt nogen virkelig Sorg; med mindre jeg vil vise smaa Fortrædeligheder fra mine Skoleaar eller en midlertidig Pengefor- legenhed den Tre at kalde dem saa. Hvad det sidste angaar,“ han blev atter alvor- lig, „saa var det jo altid min egen Skyld, og de Vanffeligheder, jeg i den Anledning havde, var en Beroligelse for min Sam- vittighed; det kan jeg altsaa heller ikke regne som en Lidelse, sendt fra Gud. Da De idag i Deres Præken talte om Kristi Efterfølgelse, faldt de Ord, som Herren siger paa et andet Sted, mig ind: „Hvo der vil følge mig, maa tage sit Kors paa sig“. Jeg tænkte efter, hvad der vel var mit Kors, og kunde intet finde uden min egen Synd; — jeg har ingen Sorg.“

Præsten, hvis blege, udtryksfulde An- sigt bar Spor af Sorger, saa venlig og deltagende paa den unge Mand. „Her- ren har hidtil kaldet Dem med Mildhed“, sagde han, „skulde han engang sende Dem tungere Tilfælfelser, saa lad det være Dem en Trost. Dertil har De ogsaa et let Sind, det kommer godt med i mange Tilfælde i Livet; men det kan ogsaa blive Dem en Fristelse. Tag mig ikke ilde op, naar jeg advarer Dem mod at agte al Sorg for ringe; vi skal vistnok ikke lade os nedtrykke af den, men den er os dog givet, for at vi skal føle den som en Modvægt mod Verdens Glæde, der saa let adspredter Hjertet. Den, der undrager sig dette Tryk, kommer let til heller ikke at føle Syndens Tryk.“

„Visjelig har jeg idag for første Gang følt Størrelsen af mine Synder“, sagde

Gerhard sagte og saa ned, „og at jeg ikke kan blive salig uden at have faaet Forla- delse for dem. Men“, tilføiede han efter en Pause; „idag har jeg ogsaa for første Gang fattet den uudsigelige Maade, som ligger i Syndsforlæbelsen.“ Med sine ærlige Dine saa han tillidsfuld ind i Præstens: „Nu, da jeg har faaet Tilgi- velse for mine Synder, kan jeg dog vel ikke føle noget Tryk mere?“

„Det skal De heller ikke; glæd Dem over denne Maade, men agt trolig paa den Hellig Aands Stemme; da vil det blive Dem klart, hvad De maa gjøre og ikke gjøre, naar De skal glæde Dem, og naar De skal være bedrøvet.“

„Ja, det vil jeg med Guds Hjælp gjøre!“ udbrød Gerhard. „Jeg onsker, jeg kunde dø idag, jeg nærer ikke mere nogen Frygt for Døden. O, var dog Himlen saa nær Jorden, som Guds Kjærlighed er Menneskesjelen!“

De gik tause et Stykke videre. Veien førte stedse høiere op i Bjergene; Løv- skoven ophorte, den krydrede Duft af Furu og Gran fyldte Luften. Som næsten overalt i det høitliggende Schwarz- wald var her ingen Fugle at høre—ingen Arbeidsstøi trængte op til dem fra Dale- ne, kun den Røg, der steg op fra en Kul- svierhytte nedensfor, og afhugne Stam- mer, der laa hist og her paa Veien, viste, at menneskelig Flid var trængt frem og- saa hid.

En stor mosgroet Sten indbød til Hvile. Præsten, der var noget træet efter Dagens Anstrængelser, satte sig først, Gerhard tog Plads ved Siden af ham. Rudolf stod foran dem, støttet paa sin Stok og saa tankefuld nedfor sig.

„Jeg begriber ikke“, begyndte han og sigtede til Gerhards sidste Ytring, „hvorledes man kan onske sig Døden; at blive til Støv — til Intet, naar man føler Evner i sig til at kunne beherske

faa mange Ting paa denne Jord — en rædselsfuld Tante!”

„Blot Troen kan overvinde Dødens Gru“, svarede Præsten alvorligt.

„Ja .Troen — skal da min Forstand, min Fornuft, min Viden og Kunnen være Intet? — Er det rimeligt, at en alvís Gud har nedlagt saadanne Kræfter og Gaver i os, for at vi skulde underordne dem under et Troessystem, som synes at være et Privilegium for de Kirkegæste? Det er ikke muligt; dersom Troen skal være det højeste Gode, da maatte alle Menneſtets ædleste Mandsgaver og Egenskaber kunne anvendes for at tilkæmpe sig den. Men man gjør den modsatte Erfaring. Ofte kommer ganske ubetydelige Personer uden al Vøie til Troen, medens andre ikke kan gribe den ved den ivrigste Sagen og Anstrengelse. Skal dette være saa? Skal jeg lade Fornuft og Forstand ligge ubrugt for at tørres ud som en Sump, hvis Livskilde er for-tørret? Nei, som den friske Bjergkilde, der selv baner sig Vej, saa maa jeg ogsaa finde min — overalt maa der være Liv og Bevægelse; — Manden maa kunne skabe sig Noget selv!”

„At granske i Skriften, at stræbe efter Salighed er jo“, svarede Præsten alvorligt, „Gud velbehageligt, og han lader det lyffes for den Oprigtige. Tro blot ikke, at Troen falder En i Skjodet som en moden Frugt. Vel er den Kristnes Hjerte gjort modtagelig derfor gjennem Daabens Naade, og der gives Sjæle, i hvilke denne Troesspire lidt efter lidt vøxer og udfolder sig stedse herligere uden tunge Kampe; men uden at holde sit Hjerte aabent for Guds Ord, ære hans Bud og stræbe at følge dem, opnaar man det ikke. Gud har sin egen Vej for hver eneste Sjæl, men den maa ikke være selvvalgt;—Fornuften skal ikke ligge ubrugt, men den skal give sig hen under Troens

Lydhighed. Lydhighed imod Guds aabenbarede Vilie, det er Veien, hvor Tro og Erkjendelse er at finde, den Vej, Frelseren har vandret for os; — derved anspændes ogsaa alle vore aandelige Kræfter. Det er ikke for Intet, der staar skrevet de Ord: „Stræber efter, at I gaa ind ad den trange Port — Forarbejder Eders Salighed med Frygt og Bæven.“

Rudolf trykkede Præstens Haand. „De mener det godt, og jeg takker Dem; jeg haaber, at jeg engang kommer til Deres Dverbervisning, man maa have det godt da. Det vanskeligste for mig bliver at indse Nødvendigheden af en Forløselse, jeg bygger endnu paa menneskelig Dyd. Vi ere dog staaede i Guds Billede; — skulde ikke Guddoms-gnisten i os være istand til ved egen Kraft at overvinde Synden og igjen blive lig sit Ophav?”

„Der er vist Mange, som tænke ligedan, men den hellige Skrift lærer anderledes. Hvad er der blevet af de dydige Hedninger, Romerfolket, hvis Love ere saa fortræffelige, at de endnu gjælde hos os?“ — spurgte Præsten. „Har ikke deres Synder ødelagt deres Dyder, som Rusten Jernet? — Derimod har Kristi Kirke, hvis Smykke og Værelse er hans Blod og hans Retfærdighed, der er blevet trykket, foragtet og forfulgt, ligesom hin himmelske Brudgom, lidt efter lidt bredt sig ud over Jorden, og dens Evangelium skal snart forkyndes over hele Verden. De har et oprigtigt Hjerte — forsøg engang ret alvorlig. Betragt hver Dag grundig Dem selv i Guds Lovs Speil — De ved jo, Han er hellig og ustraffelig — og truer og straffer Alle, der overtræder hans Bud — den mindste Forsyndelse mod dem er en saadan Overtrædelse. Gjør det under Bøn, dersom det er Dem muligt, og De vil

fnart erkjende, at De trænger til en Forløser."

Da Præsten havde sagt dette, reiste han sig. Gerhard fulgte hans Exempel, og de gik alle tre tause et Stykke videre, indtil de kom til en Korsvei. Den ene Bei førte høiere op i Bjergene, den anden ned i Dalen. En klar Føs styrtede ned til Høire for dem, man kunde med Blikket følge dens stummende Fald ned ad Klippespidsen og imellem det dunkle Grønne; Stummet sprøjtede op i Luften og fyldte den med en behagelig Friskhed. — „Dette Vandfald viser mig Bei", sagde Præsten. „Jeg maa følge det ned i Dalen, hvor det bliver til en anseelig Elv. En Mils Bei herfra driver den en Mølle, dertil følger jeg den, men saa forlader den Chauvsøen og høier ind i en Sidedal, jeg derimod maa følge Chauvsøen og er efter omtrent en halv Times Gang i mit Hjem. Her maa vi vel skilles, thi efter Ederes Morgenvandring vilde det blive for anstrengende for Eder at gaa længere. Paa et glædeligt Gjenhyn!" — Han rakte dem begge Haanden, Rudolf rystede den hjerteligt — Gerhard holdt den en Stund i sin. Hvad var det, der gjorde Præsten denne Alfsted saa forunderlig tung? — der gjorde, at han flere Gange standsede og saa tilbage, om han endnu kunde skjelne Gerhards slanke Skikkelse i den klædelige graa Reisedragt og med Studenterhuen paa det krøllede Haar? og hvorfor sukede han og kunde ikke overvinde en ængstelig Følelse, da han ikke mere saa ham?

Sjælen har undertiden en dunkel Følelse af Noget, der skal ske! — En saadan uforklarlig Anelse betog nu Præsten, men han søgte at ryste den af sig; han var ingen Grubler. Hurtigt gik han fremad igjennem Dalen, forbi Møllen, hvis Beboere hilste ham venligt, og kom endelig hjem.

Hans to Ledfagere gik langsomt og tause, fordybede i Tanker tilbage, indtil de kom til den Sten, hvor de nylig havde høilet. Her satte Gerhard sig ned og støttede tausefuld Hovedet paa sin Stok. Rudolf tog Plads ved Siden af ham. „Det er dog mærkværdigt, hvilken Tiltrækning Bjergene har", sagde Gerhard, „skulde det ligge i, at Sjælen er født til noget høiere og derfor allerede her i sit jordiske Klædebon elsker Høiderne med deres rene Atmosfære, eller er det maaske vore Legemers jordiske Slægtskab med Bjergenes Jordarter. Jeg ved ikke, hvor jeg engang har læst, at Kalkbjergene i Alperne indeholde alle det menneskelige Legemes Bestanddele. Her er den Tanke mig slet ikke ubehagelig at hvile i Jordens Skjød og at blive til Stov, hvoraf jeg er taget; mine Ben vende jo dog kun tilbage til deres oprindelige Plads, for at optaa i forklaret Skikkelse, naar den hele Jord forvandles til den evige Herlighed."

„Du er dog et underligt Menneſte", svarede Rudolf; „naar en Tanke beskæftiger dig, saa er du i nogen Tid helt og holdent optaget af den. Idag Morges trykkede pludselig dine Synder dig, du søgte at ryste dem af dig og fandt Tilfredsstillelse i Gudstjenesten, og nu tænker du blot paa at dø. Alligevel har i Grunden Ribet meget Tiltrækkende for dig; stemmer dette overens?"

Gerhard smilede. „Jeg er bange for, at der er meget, som ikke stemmer overens hos mig, men", tilføiede han alvorligt, „du ved, jeg har altid troet, at jeg kommer til at dø tidligt, jeg vilde ønske, at Døden, naar den kommer, maatte finde mig i en saadan Tilstand som idag. Jeg kjender mig selv bedre, end du tror, jeg ved godt, at mit Sind desværre er let modtageligt for de mest forskjelligartede Indtryk — men de Indtryk, jeg har faaet idag, ere de rette, — o kunde jeg blot holde fast ved dem!"

Rudolf vidste ikke at give ham noget bedre Raad end at forestille ham, hvorledes det blot kom an paa at opstille sig faste Grundsætninger og rette alle sine Handlinger derefter. Det var ikke saa vanskeligt, som det maaske forekom ham. Han maatte gjøre sig til Pligt at underordne sine Følelser under Fornuften, være streng mod sig selv, og heller ikke forfalde til Blodagtighed; thi Legemet har megen Indflydelse paa Sjælen. „Jo kraftigere man bevarer dette, desto sundere bliver Sjælen. Jeg kan forsikre dig af egen Erfaring“, sagde han, „at det først er bleven ret ordnet i mit Indre og roligt i min Samvittighed, efterat jeg er begyndt at overvinde min Natur. Du ved, at jeg før gjerne nød alle Livets Befvemmeligheder, i Begyndelsen var det mig meget vanskeligt at opgive dem; men da jeg altid ønskede at kæmpe og fejre, saa har jeg fundet mere og mere Glæde i denne Selvovervindelse. Det er jo den eneste Kamp, vi have i disse fredelige Tider. Gjør du det Samme, det jager Grillerne bort“.

„Rudolf“; svarede hans Ven, idet begge stod op og gik videre, og han, som sædvanlig, slog Armen om hans Skulder, „du har vist i mange Henseender Ret; men den ene kostelige Perle har du, trods al din Sogen efter ædle Skatte, endnu ikke fundet. Dine Ord erindrer mig uvilkaarlig om den Præken, som jeg idag hørte om den rige Yngling, der troede at have opfyldt hele Loven, og om hvem Herren dog siger: „Det er vanskeligt for de Rige at komme i Himmelrig“. Jeg følte mig truffen, — det gjælder ogsaa dig“.

Rudolf saa forstemt ud; vel holdt han inderligt af Gerhard og var beredt til store Dfere for hans Skyld, men han spntes ikke om, at denne vilde vide Noget bedre end han. Han havde jo altid væ-

ret vant til at lede Gerhard, det havde jo dennes Forældre selv betroet ham, som den Forstandigere, og desuden havde han haft Leilighed nok til at vise sin Overlegenhed. Nu vilde Gerhard belære ham, og han følte i sit inderste Hjerte, at han ikke vidste saa meget om disse Ting som hans Fætter. Men netop denne Følelse saarede mest hans Stolthed — havde Beskyldningen været uretfærdig, vilde Bevidstheden om hans Ustolthed have hjulpet ham ud over det. — Derfor sandt han først Intet at svare, og sagde endelig i en stød Tone: „Jeg tror, at Gud ser mere paa Menneskenes Gjerninger, end paa deres Ord“.

„Paa Bevæggrunden til dem begge“, svarede Gerhard mildt.

„Hvad hjælper Theorier, der ikke bliver til Praxis?“

„Hvad er et Menneske, der ikke vil følge Guds Ord, hvori kun Livet findes?“ var Gerhards noget drømmende Svar, — „blot et raadnende Lig!“

„Har du opstillet dig et Schema“, udbrød Rudolf, „hvori du vil, at alle Folk skal passe? Hører du ogsaa til de taalmodige Værktoi i Præsternes Hænder, som tror Alt, hvad de sige, uden selv at prøve det? Det er en Falliterklæring at opgive at komme til Guds erkjendelse ved sig selv og ikke finde No og Tilfredsstillelse i sit eget Indre mere, men altid søge den andetsteds, ja endog lade Andre hjælpe sig til at finde den. Gerhard, for var du dog en lige saa ivrig Forsvarer af Mandens Frihed som jeg! Menneske, hvad er det blevet af dig!“

Gerhard sukede. „Jeg vilde ønske, at vi forstod hinanden ogsaa i dette Punkt“, sagde han. „Jeg kan vistnok ikke indestaa for, at jeg til enhver Tid vil tale som idag, men jeg ved, at jeg nu har Ret, og jeg haaber, at Gud vil hjælpe mig i min Svaghed. Der gives jo

ogfaa en falsk Frihed, har ikke du lige-
saavel som jeg kjæmpet imod den? —
Skulde den kun bestaa i at sætte sig op
imod den jordiske Dyrighed, mon den ikke,
naar vi gaa tilbunds i den, ogsaa sætter
sig op imod Gud og puffer paa sin egen
Dyd?"

„Du forstaar mig ikke“, svarede Ru-
dolf. „Du ved jo godt, at ingen mer
end jeg holder paa vor Kirkes gamle
hævede Institutioner, at jeg endog øn-
sker, de havde mer Magt, end de have,
— men de maa kun ikke tyrannisere Man-
den. Fri Granssen i Skriften, Tilbe-
delse i Aand og i Sandhed var mine
Forfædres Valgsprog, det skal ogsaa være
mit. Jeg underkaster mig ingen hændet
Mening, naar jeg ikke selv anerkjender
den. — Du er vistnok anderledes“, til-
føiede han ironisk, „du lader dig saa let
paavirke, naar du synes om Noget, an-
tager du idag deres Meninger, og forka-
ster dem maaske imorgen.“

Gerhard folte sig saaret og blev blus-
sende rød, men han svarede Intet. De
gik en Stund taus bagefter hinanden
paa Fodstien. Skumringen var alt be-
gyndt at lægge sig over Bjergene, fugtige
Taager stege op fra Dalen, og det be-
gyndte at blive kjoligt. Da de kom til
et aabent Sted i Stoven, hoorfra man
kunde se Klosteret, bleve de staaende. Af-
tenklokkerne ringede. Alle Skyer vare
som strøgne bort fra Gerhards Hænde,
den var fri og klar som før; Rudolf
derimod saa noget misfornøiet ud. Hans
Samvittighed var ikke aldeles ren, han
stjod Skjlden mere paa Gerhards ulogi-
ske Tale, som han kaldte den, der havde
ærgret ham, end paa sig selv. Hans
Fætter kunde ikke taale at se misfornøiede
Ansigter, han forsøgte derfor at bringe
Rudolf paa andre Tanker.

„Morgendagen vil vist blive deilig“,
sagde han. „Se, hvor Solen gaar glim-

rende ned bag Bjergene, der indhulle sig
i lys Taage; o, hvor jeg glæder mig
til alt det Smukke, vi endnu vil faa se
paa vor Vandring! Imorgen gjøre vi
en Afstikker til Glasmald; — det var jo
Aftalen? Haad mener du, er ingen af
os et Søndagsbarn og kan fremtrylle den
lille Glasmand?"

„Jeg er det ialfald ikke;“ svarede Ru-
dolf tørt.

„Maaske jeg!“ sagde Gerhard og lo,
„vent! jeg vil regne det ud: Jaar fal-
der min Fødselsdag paa en Torsdag,
som Mathilde beregnede, da hun fastsatte
vor Hjemkomst til Aftenen isorveien, den
2den Oktober. Altsaa for tyve Aar til-
bage, hvilken Dag bliver det?"

„En Tirsdag“, regnede Rudolf ud.

„Skade! Vi maa altsaa give det
op.“ Da han havde sagt dette, gik han
hurtigt i Forveien og sløitede den ene ly-
stige Melodi efter den anden, Rudolf
fulgte hovedrystende efter. Gerhards
alvorlige Stemning syntes at være for-
svunden, og at have givet Plads for gan-
ske andre Tanker; hvad skulde der vel
blive af saa vankelmødigt et Menneske?
— Dog lyttede han med Velbehag til de
bløde Fløitetoner, hoormed Gerhard søgte
at efterligne Rattergalen.

De kom snart tilbage til Badestedet;
den kjolige Aften havde jaget de fleste af
Beboerne ind; Edmin, der stod mellem
nogle unge Mennesker, kom dem imøde.

„Festen bliver her rigtige Løier“,
sagde han, „nogle omreisende Skuespil-
lere ville give en Forestilling, det bliver
vist noget nydeligt Toi.“

„Men hvor skal man faa noget at
spise“, spurgte Rudolf; „jeg maa tilstaa,
at jeg i dette Dieblis føler mer Trang til
de materielle Nydelser, end til Thalias
Gaver.“

„Ja, det er rimeligt nok“, svarede Ed-
min, „men skynd Jer, thi Bordene blive

snart ryddede ud, for at skaffe Plads til Theatret“.

Han fulgte dem til Spijsjalen og fortalte dem om sine nye Bekjendtskaber. Han havde en hel Del at sige om Damerne, deres Karakter, Dragter osv. Men hverken Rudolf eller Gerhard brod sig synderlig om hans Snak. Han tog derfor sin Vognet frem og gav sig til at spejde rundt i Salen. Gerhard, der var hurtigt færdig med at spise, reiste sig og sagde: „Jeg vil ikke blive her i Aften, jeg er træt og gaar op paa mit Værelse.“ Han vilde ikke sige, at Konversationen og Forestillingen vare ham imod idag, og at han fandt det urigtigt, naar man havde været til Herrens Bord, at tilbringe Aftenen paa denne Maade; thi han frygtede, at Rudolf igjen ikke vilde forstaa ham; hans Fætter vidste jo heller ikke, at han havde været til Alters idag. Rudolf ønskede ham behagelige Drømme, Edwin lo ad ham og derpaa skiltes de.

I Salen blev imidlertid Theatret arrangeret. Stykket var meget tarveligt, Skuepillerne ligesaa. Rudolf kunde ikke doie mere end Iste Akt og forlod Salen for at gaa op paa det Værelse, som han delte med Gerhard. Det laa i tredie Stage ved Enden af en lang Gang. Da Rudolf kom ind i Korridoren, hørte han Sang og gjenkjendte snart Gerhards klangfulde Stemme. Han stillede sig ved Vinduet ligeoverfor den Dør, der førte ind til Fætterens Værelse, for at høre paa ham. Det var saa smukt ude, Synet af den stille, maanebelyste Dal forvildede ham efter Støien dernede. — Han hørte Gerhard synge nogle Vers af den Sang, som Hildegard havde sunget den sidste Aften i Heidelberg. Gerhard sang dem to Gange langsomt, ofte med Pauser imellem, og gjentog Linierne; derpaa taug han, og Rudolf hørte, at han klædte sig af og gik i Seng. Han blev endnu staaende en Stund udenfor; Sangen havde grebet ham. Han saa op

til den funkende Aftenstjerne, som Gerhard havde sunget om, og en Følelse af Skaberens Kjærlighed og Almagt trængte ind i hans Hjerte. Den stærke Rudolf, som troede, at Mandens Opgave bestod i at beherske sine Følelser og kun at handle efter vel overveiede Principer, følte i dette Dieblit dunkelt, at Gerhard, paa sin Vej, var nærmere ved at naa det høieste Maal end han. Han stolede paa sine Gjerninger og vilde skabe sig en Tro efter sit eget Lykke. Gerhard søgte at fatte Sjælen i den; — den stod meget klarere for ham med hans ensfoldige Tillid, end for Rudolf med al hans Forstand. Hvem var nu egentlig den Forstandigste, han, eller den for fort Tid siden saa ringeagtede Ven? Han foresatte sig en anden Gang at prøve hans Mening nøiere, før han forfastede den som ulogisk. Han kom ogsaa til at erindre Prestens Ord om Lovens Speil; men Billedet af hans Indre, som han beskuede deri, forkom ham slet ikke saa ilde. Han sagte jo Sandheden, Lovens Opfyldelse; noget fuldkomment kunde Gud dog ikke vente af sine skrøbelige Skabninger!

Med saadanne Tanker kom han ind i Værelset og gik uvilkaarlig hen til Gerhards Seng. Maanen skinnede lige paa dennes Ansigt, han sov saa fredeligt, stille og sorgløst som et Barn, de bløde Lokker faldt ned over Panden. — „Han er jo ogsaa næsten et Barn endnu“, tænkte Rudolf, da han betragtede ham, „saa modtagelig for Indtryk, saa lettroende, — men det tør jeg sige, især saa aaben for alle gode Indtryk. Jeg vil vaage over ham, jeg vil holde mit Løfte til hans Moder, at bringe ham tilbage til hende usfordærvet paa Sjæl og Legeme, saa vidt dette staar i et Mennekses Magt. Af mig skal hun aldrig erfare, hvor letsindig han har været, — en Broder kunde ikke være mig fjærrere, end han er mig — og jeg vil altid være ham en Broder“.

(Fortf.)

Pilegrims Sang.

(Af Wilh. Fr. Koren).

Naar jeg dybt i Nøden staar
Under Korsjets Hjrde,
Med min Smerte jeg da gaar
Til den gode Hjrde.

Han, som Smertens tunge Gang
Prøvet har til Døden,
Han har lært mig Haabets Sang
Selv i største Nøden.

Herre Gud, jeg slipper ei
Løftet, du har givet,
At du frem paa Korsjets Vei
Fører mig til Livet.

Gjennem Verdens Drf jeg gaar,
Træt af Syndens Plage, —
Om en liden Stund jeg faar
Kanaans Druer smage.

Hist Forjættelses Land
Vinker over Graven, —
Der er Maalet, hvor jeg kan
Lægge Vandringsstaven.

Hvad min Hjrde god har gjort
Er mit Haabets Anker,
Han har aabnet Himlens Port,
Hjorden til sig sanker.

Sank da ogsaa mig, min Gud,
Jeg dit Faar vil være,
Før mig saa af Kampen ud
Kronen hist at bære!

Et Bink til Farmere*).

Mange Farmere tale allerede paa denne Maade: „Vi have havt en gammel-dags Vinter med lang og stadig Kulde. Vi tro, at næste Sommers Grøde ogsaa vil blive af det gode gamle Slag; derfor ville vi saa al den Hvede, vi ere istand til“. Mange Andre, om de ikke sige saadant ligesvend, haabe dog, det vil vise sig at være sandt, og deres Haab kan be-

virke, at de handle ligedan. De, der indtage denne Stilling, ville simpelthen handle paa Maasaa. Hvis de have saameget Forstod, at de endnu kunne taale at tabe en Hvedehøst uden Skade for sine Kreditorer, da kan det gaa an for dem. Andre ere ikke saaledes stillede og kunne ikke handle saaledes.

Det er bare en løs Gising, naar man venter, at denne Vinters Kulde skal modvirke næste Sommers Chinch-Bugs (Hvedebille). En Farmer gjorde et Forsøg nylig med disse Indvaanere af en Mais-Stilk: Efter en af de koldeste Lure tog han Mais-Stikken ind i Huset, men ikke før var den optøet, før

*) Nærværende lille Artikel, som en praktisk Farmer har oversat fra „Decorah Republican“ for 17de Febr. d. A., optage vi gjerne, da den giver Stof til meget nyttig Eftertanke, især for Folk, som have gammel og ubrugt Agerjord. Den, som gjør Forsøg med flere Ting, kan i ethvert Fald haabe at saa Noget, om en Sort skulde slaa fejl.

Reb.

Billerne viste sig lyslevende. Det er ikke at vente, at en Vinter med stadig Kulde og dyb Sne skal kunne erstatte Ageren det Tab, den har lidt under tyve Aars stadige udtømmende Brug. Naturen har i sit Forraadskammer forunderlige Gjenoprettelsesmidler, men den gjør neppe noget Extraordinært for dem, som ubefindigt foragte dens Advarsler. Efter Gjennemsnits = Beregninger og Sagtagelser, som især hvad Veirliget angaar, have ved lang Erfaring vist sig at holde Stik, skulde der næste Sommer indtræffe meget langvarige varme Tidsrum, svarende til den strenge Vinter. Saadant Veir er ikke gunstigt for Hveden. Men skulde der endog blive et usædvanlig godt Hvede-Aar, saa kan alligevel Hvedeavlingen ikke nu her betale sig. Femten Bushels pr. Acre vilde være et høit Overslag. Et høiere Gjennemsnits-Udbytte har man ikke i Regelen opnaaet i de sidste ti Aar. Selv et saadant Udbytte af „No. 1, hard“ vilde ikke mere end betale Omkostningerne, dersom Alt skulde medregnes(?).

De Farmere, der ikke holde noie Regnskab, vilde vel ikke tilstemme denne Frem-

stilling; men de, der har holdt nøiagtigt Regnskab over sine Farm-Udgifter have for længe siden lært, at naar ikke Hveden giver et Udbytte af 16 Bushels pr. Acre, saa betaler det sig ikke at dyrke den.*)

Vi vilde ikke tilraade aldeles at opgive Hvedeavlens. Enkelte veloplyste Farmere gaa saa langt; men dette er den anden Yderlighed. Vi vilde simpelthen fraraade at dyrke den i saa stor Maalestok som før. Et bedre System for Agerdyrking, som sikkert vil betale sig, har den strenge Erfaring peget hen paa: Naar Ageren bliver gjort frugtbar med Klover, Gjødsel osv., og den saaledes er bleven bragt tilbage til sin oprindelige Bæreevne, da vil det betale sig regelmæssigt at saa en betydelig Mængde Hvede. Men nu før Tiden maa paa disse Kanter alle Hensyn gaa ud paa at erstatte, hvad man i over 20 Aar har pint og plaget ud af Jordbunden ved idelig blot at saa og høste.

*) Det kommer dog vel en hel Del an paa, hvor kostbar Husholdning man fører, og hvor stor Daglon Farmeren beregner for sig og Red.

Hvedemyggen.

Et Eventyr af N. C. Rom.

Solen skinnede, og Lærkerne sang, Duggerterne glimrede paa Kloveren i den tidlige Morgenstund, og Hvedens kneisende Ar saa helt velnærende ud, medens Blomstrene hængte som bløde Rap- per om dem. Og det var den stolte Hvedeaager, som den gamle rige Bonde stod og saa paa med hovmodig Glæde. Ja, han havde vel ogsaa Grund til

Stolthed. Tog han ikke imod Ageren for mange Aar siden, da den knapt kunde føde en Ko, næppe kunde bære et ordentligt Straa, og havde han ikke ved ufortroden Flid og Stræben gjort Ageren til, hvad den nu er, saa at han nu formaar at beregne sig Hundredemaal af Lønder? Stolt brystet han sig, medens det lyder inden i ham: „Alt dette er mit Bæst!“

Dg Hovmodsdjævelen i ham raaber høit : „Alt dette kan du takke dig selv for! Du er Manden!“ medens de spaiende Hvedeær niffe ja! ja! i Tusindevis. Dg han ser omkring sig paa de frugtbare Marker med det fede Kvæg, og atter lyder Røsten i ham : „Alt dette kan du alene takke dig selv for! Det er alene Frugterne af din Flid, din Dggtighed!“ Dg atter og atter gjentoner Hovmodsrøsten høit i hans Bryst : „Du er den Dggtigste! Du er den Klogeste! Du er Manden for det Hele!“ Dg hans Hoved knejsede omkaps med de forhaabningsfulde Nr.

Men Morgenvinden susede hvistende i de svagt bolgende Straa, og Manden syntes at høre milde Røster tone ham i Øret, og han syntes at høre Stemmerne hvifte : „Er du sikker i din Sag? Kan du skjærne din Høst? Er du Manden for Værten?“ Dg hans Die gled opad og søgte Himlen, søgte Uveiret, Stormen og Regnen, ikke Gam, der styrer Vindene. Belynet og prøvende saa hans Die opad, men den klare blaa Himmel svarede ham kun med Smil og Lærkesang, medens han atter syntes at høre Stemmerne hvifte : „Stormen, Regnen og Uveiret skal ikke staae din Ager, og Duggen skal vederbrøge den med sine kostelige Perler; er du saa Manden, er du saa sikker paa din Høst?“ Dg hans Blid gled atter ud over den stolte, bolgende Flade, og Stemmen i hans Bryst svarede : „Ja, saa er jeg Manden! Staa Veiuret mig bi, da fejrer min Flid, du kan jeg alene takke min Dggtighed for de fyldte Nr.“ Men Stemmerne hvistede atter med Morgenluftningen i den ghygende Flade : „Betænk dig vel, om du er sikker i din Sag, at du da er Manden for det Hele!“ Dg atter pustede Hovmodsaanden hans Bryst høit op, og han raabte høit : „Ja, jeg er Manden, jeg!“ og i det hans Dine faldt

paa et bitte lidet Dyr, der sad paa et Hvedestraa, saa spædt og fint som et Frug, vedblev han : „Saa vist som dette usle Kræ ikke formaar at staae mig for en Kjerne, saa vist kan jeg takke mig selv alene for min rige Hvedehøst!“ Dg han gif bort med knejsende Hoved, medens Hvedeærene hvistede til hinanden : „Ja, han er Manden, den kloge, den dggtige“, og de niffede klogt med sine knejsende Hoveder, medens den milde Morgenvind rhyssede Dugdraaberne af deres Dunblomster.

Tiden gif, og Manden kom igjen og betragtede atter og atter sin Hvedeager. Han tyktes, at det snart var paa Tide, at de ranke Nr skulde bøie sig for vøgende Afsom, og dog niffede de ham lige knejsende imøde hoer Morgen, medens de tydelig hvistede : „Du er Manden! Du kan takke dig selv alene for, hvad du er, og det kan vi ogsaa; men du er dog Manden for det Hele!“ Dg atter og atter niffede de til ham i Tusindevis, alle med lige let Sind.

Men Mandens Mine blev mørkere og mørkere hver Dag, og hans Sind vedblev ikke at være ligesaa let som Hvedens Nr. Veiuret var saa deiligt, frugtbart og velsignet, Morgen paa Morgen kom han og saa og saa, og lige letfindigt niffede de knejsende Hvedeær sin Morgenhilfen imod ham — det var som Gjenlyden af hans gamle Tanker, og dog mørknedes hans Ansigt mere og mere. Da udbrod endelig Manden smertelig : „Hvor bliver dog Eders Frugt af?“ Thi han saa med Forfærdelse, at Arene blev tomme. Men de niffede glade og hvistede : „Den kommer, den kommer! Vi ved jo, at du alene er Manden for det Hele, vi stole ligesaa fast paa dig, som du gjør selv; naar Tiden bliver dig beleilig, da kommer Frugten, og vi ville bøie vort Hoved med Dmhyghed for din Dueltighed, din Flid, din

Magt!" Saa vadede han forbitret ind i sin før saa kjære Hvedeaager og undersøgte den med sit erfarne Die alle Vegne, men den feilede intet; svære og kraftige stod Straaene med de kneisende og sailende Ar; kun saa han alle Steder mange af de smaabitte Dyr, som han havde bemærket et af hin Dag, da han stod i Hovmod og Stolthed ved sin Ager; men hvad kunde vel de jammerlige smaa Kryb gjøre? Ikke en Kjerne kunde de jo forværde, syntes han, og han rystede forvirret paa Hovedet og gif mismodig og beslemmt hjem.

Dg Ageren hvidnede mod Hosten, da Manden en Aftenstund atter stod ved sin Hvede, medens Luftningen atter bar de kneisende Ares Nif og Hviſten over til ham. Næste Dag skulde Leen klinge hen over Marken, og han søgte for sidste Gang Ar efter Ar igjennem, ledende efter den tunge Hvede, men sandt atter og atter tomme Ar og svage Kjærner, medens han rasende mumlede: „Hvor blev Frugten af min Svæd og af min Duelighed, hadefulde golde Straa? Høsten er kommen, hvor blev Eders Frugter?" Dg han syntes at høre spottende Hviſten gjennem de golde Ar: "Det bliver jo din Sag! Du sagde jo, at du var Manden for det Hele! Vi voxede og trivedes jo af alle Kræfter og blev stolte og dygtige ligesom du! Hvad kunde vi

for, at Egentjærlighedens og Hovmodens neppe synlige Kryb kjærtegnede os, medens de umærkelig berøvede os vor skjøne Frugt i Fodselen. Du var jo Manden, hvorfor skjærmede du os ikke for Faren, du Dygtige! Hvor er Frugten?"

Da boiede Manden sit hvide Hoved med Skamfuldhed og Fortvivlelse, thi Stemmen gjenlød i hans Indre: „Hvor er Frugten?" Men Hovmodsrøsten forblev taus, medens en ydmyg, ængstelig Stemme tonede fra hans Bryst: „Hveden stolede alene paa din Dygtighed, din Kraft, og blev uden Frugt! Hvad om du, der alene med Hovmod har stolet paa det samme, og saa i dit Livs Aften skulde sænke dit Hoved uden Frugt!"

Dg alt som Dagen kvædede, og de glimrende Stjerner en for en tindrede frem paa den rene Høsthimmel, dæmrede det i hans Indre; som Natten tilslørede Jorden, saa han, hvorledes Hovmod og Egentjærlighed havde omhullet hans Sjæl; men som Stjernerne atter glimtede frem gjennem Nattens Mørke, brød pludselig et længst forglemmt og foragtet Bibelord fra Barndomsdagene frem som en veiledende Stjerne i hans Sjæl og det tonede høiere og klarere for ham: „Hvo, som bliver i mig, og jeg i ham, han bærer megen Frugt, men uden mig kunne I slet intet gjøre,."

Gaader og Opgaver.

No. 159.

Jeg har Verden begyndt,
Jeg skal ende dit Liv;
Saa stor en Magt
Er hos mig lagt,
Skjønt jeg bor i et skrøbeligt Siv.

No. 160. (Vogogrif). 8 Bogstaver. 1. 2. 3. 4. er et Kvindenavn; 5. 6. 7. 8. er en Fugl; det Hele er et Insekt.

No. 161. What is it that goes up the hill and down the hill, and never moves?

Opløsning paa Gaaderne i No. 6.

No. 158. Stigboile.

Blandinger — Nyt og Gammelt.

Jmandra. — (Fra „En Sommer i Finmarken, Russtift Lapland og Nordkarelen“ af Professor J. A. Friis).
 . . . Klokken 10 om Aftenen forlod vi Nasnjarg i stille, deilig Veir, saa at Jmandra, Laplands største Indsø, laa forstille foran os. Rige op fra Indsøens vestlige Bred hævede Fjeldet sig i Veiret, rødlig belyst af den nedgaaende Sol, medens en smal, sort Stribe af Granskov langs Stranden dannede dens Fodstykke. Paa den østlige Side saa vi Fjeldet „Monshje dunder“ i en blaa sort, disig Skygge. Fjeldet har takkede Toppe, og langs nedover i Skraamingen paa disse laa enkelte Snestriber, der paa Frastand saa ud som skummende Fjeldfosse. Begge Fjeldhæder nærme sig mod hinanden længer i Syd, medens de aabne sig som to mægtige Arme imod den Reisende, der kommer nordfra. Rige foran os laa en Del Der med enkelte Grantrær, saa ranke som Lys. En af disse Der havde kun to saadanne Trær, saaledes at den paa Frastand saa ud som et stort Skib, der dukkede op i Synskredsen. Efter at have gjort en Udflugt til en af Jmandras Sidesfjorde tog vi iland paa en D, der baade heder Begravelsesøen og de Dødes D. Den er høiere end de fleste andre Der i Jmandra og har faaet sit Navn deraf, at der er Jofostrov-Lappernes Begravelsesplads. At de vælge en D hertil, har

maaeste sin Grund deri, at de ikke grave sine Lig dybere ned end 1 Alen, og at Bjørnen undertiden graver dem op igjen. Pastor Tellman fortæller ogsaa om Enare-Lapperne, at de fordem havde sin Begravelsesplads ved Kirken, men, da Rigene her ikke fik ligge i Fred, flyttede de dem over paa en D i Enarefjæven. En mere vansktøttet Begravelsesplads end denne paa nysnævnte D i Jmandra findes neppe paa Jorden. Af hvad jeg hidtil havde seet, lod det til, at Russerne i det Hele taget viste saa liden Omhu for de Døde eller for at pynte om de Dødes Grave. Men er Russerne ligegyldige i saa Maade, saa lader det til, at deres Lapper er det i endnu høiere Grad. Her paa „Begravelsesøen“ fandtes ikke blot intet Spor af Gjerde om de Dødes Hvilested, men nedfaldne Trær laa over og langsmed Gravene. Ingen Haand havde forsøgt at bortrydde noget eller ordne og pudse, end sige plantet nogen Blomst paa den Afdødes Grav. Hvor trist at ligge begravet her paa denne øde D, hvor Jættensomhelst tydede paa, at de Gjenlevende nogenfinde ofrede den Døde en eneste Grindringstaaf! Tvertimod, Alt tydede paa, at naar man her var gjemt i Jorden, saa var man ogsaa glemt. Liden Omhu viser man ogsaa ved selve Begravelsen. Riget lægges ikke i Kiste, men over Graven hvælves et Laag, og ved samme plan-

tes et Kors. Naar Laaget og Korset er henraadnet, kan Gravstedet ikke mere skjæles fra den øvrige Mark. Under Laaget paa en Grav laa en Del store Kul, som aabenbart var lagt der med Vilie, og ved en anden Grav laa en liden Øre, hvis Eg var affløvet ved at hugges mod Sten, og hvis Skaf var ødelagt. Rimeligvis var dette Offer til den Døde saaledes mishandlet, for at ikke Noget skulde fristes til at stjæle det. Idet vi roede tilbage, floi en Svane over Baaden. Den klækker her i Odemarken, men efterstræbes ivrigt af Lapperne baade om Vaaren, ved Ankomsten, da den sælbes ved Stud, og senere med Snarer, som opsættes lige ved dens Rede. Ellers saa jeg i hele russisk Lapland overmaade lidet Fugl. Hverten paa Jndsoerne fandtes Under eller i Skovene Tiur og Marfugl. Kun et Par Maager holdt til ved hver af Stationerne ved Imandra og syntes især at ernære sig af det Fiskeaffald, som Lapperne under Rensning af Fiske kastede i Søen. Senere ud paa Høsten fik jeg derimod, i Karelen og Nordfinland, hyppig Anvendelse for min Bøsse, især paa Under, hvoraf der paa alle Jndsoer vrimlede, saaledes at jeg kunde sthyde flere i Skuddet og i det Hele saa mange, at baade jeg, Skjdsen og mine Bertfolk havde Alt, hvad vi ønskede, af det Slags.

En fjelden Hest. Den russiske Generalguvernør i Turkestan har nylig skjæntet den zoologiske Have i Moskau en meget fjelden Have, nemlig en aldeles nogen Hest, et Dyr, der betragtes som en stor Raritet i alle zoologiske Haver. Om disse Hestes Oprindelse fattes der saagodt som alle Ophøsninger. Man

ved ikke engang med Sikkerhed, om de udgjøre en egen Race, eller om de blot maa betragtes som enestaaende Naturafvigelser. Hesten i den zoologiske Have i Moskau er kommet fra Mellemasien; den udmærker sig ved smukke Forhold i sin Bygning, dens Hud er af en livlig rød Farve og uden Spor af Haar. Dyrret er som Folge heraf meget kuldskjæret og maa indsoebes i uldne Tæpper.

Den store indiske Valfart til Shen Hurdvar ved den "hellige" Gangesflod har nylig fundet Sted, og der deltog ikke færre end 1,400,000 Pilgrimme deri. Hovedceremonien ved denne Valfart bestaar i, at enhver Pilgrim lader sit Haar klippe og tager sig et Bad i Floden "for at rense sig for sine Synder." De engelske Autoriteter have denne Gang udøvet en skarp Kontrol, saa at der ikke er indtruffet noget Ulykkestilfælde ved Badningen. I Forbindelse med denne Valfart staar et stort Marked, hvor der navnlig sælghydes Gudebilleder, af hvilke der skal være solgt henved 300,000 Stykker i alle Storrelser og af de forskjelligste Metaller, deriblandt ogsaa Gudebilleder af Guld, besatte med Edelstene.

Det høieste Punkt i Sverige.— Som bekjendt har man hidtil anseet Sulitjelma for at være det høieste Punkt i Sverige. Nu have imidlertid ifølge Posttiden. Barometeriagttagelser, der ere foretagne i Sommeren 1879, godtgjort, at en anden Fjeldtop, Sarektjokko i Jokkmokks Sogn, ontrent 5 svenske Mil NN for Sulitjelma, er ikke ubetydelig høiere, nemlig 2130 Meter eller 7175 svenske Fod, medens Sulitjelma kun har en Høide af nær 1875 Meter eller 6315 Fod.

Jndhold: Sidsel. — Familien Hældringen. — Pilegrimsfang. — Et Bink til Farmere. — Hvedemyggen. — Gaader og Opgaver. — Blandinger — Nyt og Gammelt.

E. MATHER,
JUSTICE OF THE PEACE,
COLLECTING AGENT.

Office over Spencers Harness Store - DECORAH, IOWA.

M. N. JOHNSON & BROTHER,
ATTORNEYS AT LAW,

M. N. Johnson,
NOTARY PUBLIC. }

DECORAH, IOWA.

DAN. NOBLE,
SADELMAGER,

handler med

Sadler, Svøber, Bidfler etc.

Decorah, - - - - Iowa.

RUTH BROTHERS,

DECORAH, IOWA,

handler med Stangjern, Spiger og Glas, Koge- og Raffelovne samt Kobber- og Blikvarer, Gaardsredskaber og Verktoij, Bygningsmaterialier, saasom Vinduesglas, Døre, Blinds, Bygningspapir, Blyhvidt og Olie.

Kobber- og Blikvarer reparereres. Tagrender forfærdiges til billige Priser.

P. H. WHALEN

handler med

Manufaktur- og Kolonialvarer,

Hatte og Huer, Støvler og Sto etc. etc.

Sydsiden af Water Street = = = = Decorah, Iowa.

J. T. RELF,

PHOTOGRAF,

uhadler med Hammer, Lister, Albums, Fløiels-Indfatninger, Stereoskop-Billeder etc.

Gamle Billeder kopieres.

Smaa børn photograferes ved den nye Methode langt hurtigere end før. Alle mine Negativbilleder retures af den auerfjendte dygtige Retucher, Miss Emily Christoffer. Aflæg mig et Besøg. Mit Galleri er over

Montgomerys Drugstore, *Decorah, Iowa.*

20de Bind af „For Hjemmet“,

indeholdende den meget interessante og lærerige Reiseskildring

Nordvest-Pasfagens Opdagelse,

foruden meget andet interessant Læsestof, sendes portofrit for \$1.00.

Adresse: K. Thronsen, Dr. 14, Decorah, Iowa.

PETER GJEMS,

Reisende Agent for

G. R. Montagues LaCrosse Steam Marble Works,

tegner Abonnement paa „**For Hjemmet**“. De, som tegne sig paa hans Liste, kunne betale Kontingenten til ham.

Ældre Bind af „**For Hjemmet**“.

11te og 12te Bind (1876 I og II), 13de og 14de Bind (1877, I og II), og 17de Bind (1879 I.) er udsolgt.

15de Bind (1878, I.) indeholdende 1ste Halvdel af den interessante Skildring „Philip Ashton eller den nye Robinson“, „Martyren i St. Andrews“, „Jacob Flintz Reise“, „Artemedes“, m. m. M., sendes portofrit for \$1.00

16de Bind (1878, II.) indeholdende sidste Halvdel af Fortællingen „Philip Ashton“, „Elisabeth“, en dansk Fortælling, „Stanleys Reise paa Kongofloeden“, „Skovstjernen“ (Missionær Hjelstedts Ungdomshistorie) og meget andet interessant Læsestof, sendes portofrit for \$1.00; begge disse Bind for \$2.00

18de Bind, se 2den Side af Omslaget.

19de Bind, indeholdende blandt Andet „En ung Piges Historie“ og Missionsberetningen „Sey Nar blandt de røde Indianere“, portofrit for \$1.00.

20de Bind, indeholdende den ualmindelig interessante og lærerige Reiseskildring „Nordvest-Pasfagens Opdagelse“ foruden meget andet udvalgt Læsestof, portofrit for \$1.00; alle 5 Bind for \$4.00.

Hvert Bind bestaar af 12 Hefter og udgjør 384 store Oktavsider, Titelsblad og Indholdsregister indbefattet.

Adresse: R. Thronsen,

Dr. 14, Decorah, Iowa.

To Søstre, en Fortælling fra en norsk Fjeldbygd (4 Hefter af „**For Hjemmet**“) portofrit for 25 Cts.

Adresse: R. Thronsen, Dr. 14, Decorah, Iowa.

For 10 Cents

sendes portofrit et Hefte, indeholdende

„**To ældgamle Sange fornede**“,

nemlig **Solvtalvisen** og **Den guldne ABC** 8 for 50 Cts., 20 for \$1.00, 100 for \$3.50. Adresse: R. Thronsen, Dr. 14, Decorah, Iowa.

RUDOLPH & SON, Apothekere og Boghandlere,

Decorah, Iowa.

Lægemidler tilberedes samvittighedsfuldt efter Lægers Recepter.

Iver Larsen
fælger udelukkende for Kontant og handler med
DRYGOODS, NOTIONS,
Færdiggjorte Klæder,
Hatte, Huer, Stovler, Sko, Kolonialvarer, etc. etc.
Steyers Bygning ved Siden af Winnesheit House.
Decorah - - Iowa.

A. C. Smith, M D.,
Dien- og Dre-Væge.
Decorah - - Iowa.

Philip Ashton eller den nye Robinson,
Martyren i St. Andrews, Jacob Flints Reise, Elisabeth, en dansk Fortælling,
Skoostjernen (Missionær Fjeldstedts Ungdomshistorie) — alle disse og flere
mindre Fortællinger samt meget andet interessant Læsestof findes i 9de Uar
gang (15de og 16de Bind, 24 Hefter) af „For Hjemmet“, der sendes porto-
frit til hvilkensomhelst Adresse i de For. Stater og Canada for \$2.00.
Adresse: K. Thronsfen, Dr. 14, Decorah, Iowa.

Ny Möbelhandel.

J. JACKWITZ.
DECORAH, IOWA.

Alle Slags Møbler, saavel simple som fine og elegante, sælges til Ei-
ders billigste Priser. Reparationer udføres.
Ligklister hæves paa Lager. Begravelser bejorges.

Nogle Rest-Eremplarer af
Socrates's Forsvarstale ved Platon
samt Fortællingen „To Søstre“ (8 Hefter af „For Hjemmet“) sendes tilsam-
men portofrit for 35 Cents.
Adresse K. Thronsfen, Decorah, Iowa.

E. P. Johnson,
ATTORNEY AT LAW,
Adams Block. **DECORAH, IOWA.**

Fem Bind af „For Hjemmet“,

nemlig 15de, 16de 18de, 19de og 20de.

(Aargangen 1878, sidste Bind af 1879, samt Aarg. 1880), hvilket til-
sammen udgjør 60 Hefter eller 1820 Sider med udvalgt og afveg-
lende Læsestof samt Titelblade og Registre, sendes portofrit for \$4.00.

Adresse: **A. Thronsdjen,**
Decorah, Iowa.

ST. OLAF'S SCHOOL,

En lutherisk Høiskole for Gutter og Piger,

Northfield, Minnesota.

Nye Terminer begynder i April, September og November. Betalingen er
\$30.00 for Skoleaaret (10 Maaned) og for en Termin i Forhold. Koft billig.

Nærmere Underretning faaes ved Henvendelse til Bestyreren

Ch. N. Wahn, Northfield, Minn.

P. E. Haugen,

— Gier af —

Decorah Marble Works.

Water St. - - DECORAH, IOWA.

Jeg tillader mig herved at gjøre Landsmænd i Winneshek og Allamakee
Countier i Iowa, samt i Fillmore, Houston, Freeborn, Goodhue og Olmstead
Countier i Minnesota, og forresten i hele den nordre Del af Iowa og sydlige
Minnesota, opmærksomme paa, at jeg nu er istand til at expedere alle Ordres
med kort Varsel. Jeg har fikret mig de bedste Arbeidere og kan udføre smukt og
billigt Arbeide. Da jeg ogsaa har norske Stenhuggere, har Landsmænd den
Fordel, at de kan faa sin Inskription feilsfri, hvilket er aldeles umuligt, hvor
man blot har Arbeidere af andre Nationer.

Som reisende Agenter har jeg engageret Hr. Harvey Miller og
Julius Rosenheimer. _____ P. E. Haugen.

Enhver, som ønsker Gravstene, og ikke træffer min Agent, kan derom tilskrive
mig, samt angive, hvor kostbar Sten han ønsker, og jeg skal da sende ham Teg-
ninger med vedføiet Pris, hvorefter han kan sende mig tilbage det Exemplar,
han udvælger, tilligemed Ordre og Inskription samt nærmest Feragt-Office.

P. E. Haugen.